

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BUGÜN
ANNE
GİBİ DEĞİLİM

BELMA FIRAT

BUGÜN ANNE GİBİ DEĞİLİM

Belma Fırat

BUGÜN
ANNE GİBİ
DEĞİLİM

NotaBene Yayınları

BUGÜN ANNE GİBİ DEĞİLİM

Belma Fırat

Kapak Resmi: Selma Akaltun

Kapak Tasarımı: Erkal Tülek

Dizgi: Ulaş Akyol

Deniz Matbaa Mücellit - Nazlı Koçak, Sertifika no: 40200

Gümüşsuyu Caddesi Odin İş Merkezi B Blok, Kat.2, No 403 Topkapı, Zeytinburnu / İstanbul 0212 613 30 06

1. Baskı

2018

İstanbul

ISBN : 978-605-2036-26-6

www.notabene.com.tr • facebook.com/NotaBeneYayinlari • twitter.com/NotaBeneY

© Renas Yayıncılık Matbaacılık Filmcilik Reklam Yazılım Donanım Bilişim San. ve Tic. Ltd. Şti.

Rasimpaşa mah. Duatpe sok. 59/B, Yeldeğirmeni, Kadıköy / İstanbul

Tel: (216) 337 20 26 GSM: 533 680 51 59 Sertifika No: 18074

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BUGÜN ANNE GİBİ DEĞİLİM

Belma Fırat

Belma Fırat

ODTÜ’de ekonomi, Boğaziçi Üniversitesi’nde felsefe okudu. Üniversite yıllarında ODTÜ Oyuncuları bünyesinde tiyatro ve dramaturji çalışmalarında bulundu. Edebiyat dergileri ve öykü seçkilerinde öyküleri yayımlandı. Kaos GL’nin Kadın Kadına Öykü Yarışması’nda 2012 yılında üçüncülük, 2014 yılında birincilik ödülleri aldı.

“Alışın Buradayız” isimli ilk öykü kitabı 2014 yılında, “Kuyuda” isimli ikinci öykü kitabı 2016 yılında NotaBene Yayınları tarafından yayımlandı. “Kuyuda” Antalya Edebiyat Günleri kapsamında Muratpaşa Öykü Ödülü’ne (2016 yılı en iyi öykü kitabı) değer görüldü. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Felsefe Bölümü’nde doktora çalışmalarına devam etmektedir.

Annem'e...

İçindekiler

Bugün Anne Gibi Değilim	9
Bir Tuvalet Hikâyesi	15
Üç Kamyoncu	19
Tamlama	23
Hayat Ağacı	29
Kulaktan Kulağa	33
Damardan	41
Kırmızı	45
Torso	49
Pi	61
Hocam	65
Mine	69
Yenidoğan Endişesi	77
Ayin	83

Bugün Anne Gibi Değilim

Bugün anne gibi değilim.

Tıpkı bir anne denilen türden.

Peki, oğullarına düşkün... düşmüş... sürtük anneler
onları çok sevdiklerinden
baba olmak... bazen.

Bilmem...

Aslında ben

daha önce hiç olmadığım kadar anneyim bugün.

Sana kıyamayıp,

eşsyz çoğaldığım,

ruhumdan,

bir Baba Yasası yazdığım için.

Demek ki bugün ben dişil bir Babayım!

Baba'lığa;

bir bukalemun misali, derimi değiştirircesine

sivri ve çivili şeylere bürünüp,

üstlendiğim Baba'lığa özgü neyin varsa söküp almak,

ve seni içdiş etmek üzere,

erkin fallusunu kuşandım, şefkatle.

Çünkü ölmek ve yeniden doğmak için yavrum,

cezanı çekmen elzemdi

Baba gibi yapan bir annenin elinden!

Dedim ya, kıyamadım sana.

Öteki türlü,

kefareтини ödemedem çıkıp gidemezdin ki evden.

Onun için, mecburen,

geçirip çizmelerimi ayağıma,

kemerimi, kamçımı kuşanıp,

Baba(n) oldum ben.

Öyleyse aşkım,

aşkım, şimdi söyle bana,

bugün ben...

Anne(n) gibi değil (miy) im(?)

Ece, siyah binici taytı, uzun kamçısı ve baldırlarına kadar yük-selen, sivri çelik topuklu rugan çizmelerinden oluşan kostümünü giyinip kuşanıyor. Uzun ve sivri tırnaklı, kanayan kırmızı cilalı par-maklarının ucuna akıtıp bütün erkini, çöküyor; altında, ikiye ayırdı-ğı bacaklarının arasında boylu boyunca uzanıp, başını hafifçe geriye alarak, kurbanlık bir koyun gibi boynunu uzatmakta olan Çağlar'ın boğazına. Çünkü biliyor, eğer böyle yapmazsa gırtlak kanseri ola-cak Çağlar. Ve dahası susku, metastaz yapıp saracak her yanını.

Çağlar hep gidiyor, kırılğan, yaralı, narin genç kadınlara tu-tuluyor. Üstlerine çıkmaya kıyamıyor. Onlara yuva yapmaktan, yuvalarını yapmaktan, yuvalarını yakıp/yıkmaktan, dumanaltı kal-maktan korkuyor. Bu yüzden ne zaman bir kadına aşkla bağlansa... yok... birini düpedüz arzulasa; kendinden nefret ediyor, nefesi tı-kanıyor, boğulacak gibi oluyor ve sonunda gelip kendini Ece'nin ayaklarının altına atıyor. Boğazına iyice bastırsın istiyor Ece ta-banlarıyla, yeniden nefes alabilsin diye. İçindeki erkeği öldürsün, zebella gibi göğsüne çöreklenip yaşattığı cehennemden bir cennet çıkartsın. Çünkü biliyor, "Cennet anaların ayakları altındadır."

Ne zaman Çağlar'ın anası olmuştu ki Ece?

Memelerini fora eden şeffaf bluzu, düğmeleri pervasızca açıl-mış, siyah beyaz çizgili, "business style" ceket, belindeki kalın kemer -ah o kemer, Facebook'da, Instagram'da peşine düştüğü günlerin sonunda ne yakışıklı bir tasma olacaktı genç adamın boy-nunda- ve poposunun hemen altında biten mini eteği ile bilekten bağlı platformlu ayakkabılarının tepesinde oyun odasının kapısın-da kırıtırken; Çağlar'ın, giyiminin, şok edici, dişil/eril, ucuz/klas dikotomisinden başı dönerek, anlık bir zaaflla, bir eğitmen olarak, meslek etiğine ihanet etme pahasına, sarf ettiği iltifatlar karşı-sında; göstermelik bir mahcubiyetle "Bugün anne gibi değilim," diyerek münasebetsizliğini itiraf ve çokça da ifşa ederken, bir yandan da çözülmüş ayakkabı bağcıklarını görmezden gelerek, "geç kalıyoruz" diye, Herkülün oyun -satış/hiçmenmişken, aceleyle

çekiştirerek götürmeye çalıştığı küçüğün, avucunun içinde kaybolan minicik eline yapışmış, densizce, buram buram yaydığı aşk, heyecan ve seks kokusuyla, güpegündüz anaokulunun ortasında...

Yüzünü bile doğru dürüst hatırlamadığı sıradan bir veli; aradığı kadın, öteki kadın, küçük oğlunun önünde erkeklerle flört etmeye cüret eden, “anne gibi değilim” diyen kadın olup; tam da sınıfının kapısında, böyle birdenbire karşısına çıktığında, arzu-dan çılgına döndü Çağlar. Kalbinin ritmi kontrolden çıktı, zapt edemediği dudağının kenarı, çapkınca şöyle bir kıvrıldı. Ve bu tavrı cezasız kalmamalıydı.

İşte şimdi gırtlığından fitil fitil getiriyor Ece. Nefes alamaz hale gelinceye kadar sıkıyor boğazını, çünkü geçmişiyile hesabını bir türlü göremiyor Çağlar. Yaşamayı, vicdanının yükünden arınmış temiz bir nefes alabilmesi için boğulması gerekiyor önce. Bir sis bulutunun ardından hayal meyal genzine dolan dumanlarla yüzleşmesi; elinde bir bidon benzinle perdeleri tutuşturup anasını darp eden babasını, bir köşeye sinip, -daha tehlikeli madde nedir bilmezken, kimse “cıs yanarsın” bile dememişken, daha o kadar küçücükken- sessizce yutkunarak seyretmenin hesabını vermesi, kefaretinin ödemesi gerekiyor.

Ece bunların hepsini anlıyor ama hiçbirini söyleyemiyor. Çünkü biliyor, konuşsa; birtakım amatör ruh çözümlemelerine ya da hiç olmazsa teselli kabilinden “senin suçun yok” demelere kalkışsa, daha kanser olamadan kendini bir yerlerden atabilir Çağlar. Onun için sadece sıkıyor. Narin parmaklarına kramplar girene, tâ ki elinin altındaki mazlum çocuk, uyguladığı reçetenin *placebo* etkisiyle metamorfoz geçirip serserinin tekine dönüşene dek sıkıyor. Bastırdıkça, kurbanının gözlerindeki pırıltı, aşk/nefret tayfında tekinsizce gidip gelen kötücül bir oyunun yansımasına dönüşüyor. Tutku ve hayranlık dolu teslimiyetçi ifadesinin önündeki giz perdesi sadistçe bir zevkle aralanıyor ve içinden zalimin zulmüne küçük başkaldırıları fırlatıyor, gültürsü fırlatıyor, kibir fırlatıyor.

Suçlayarak, aşağılayarak, yetkesinin sınırlarını hatırlatarak, “öldür beni!” dercesine, vakarla bakıyor...

Nankör seni! Ece’nin kalbi paramparça. İçindeki merhametli, direngen anneye kızıyor. Diğerkâmlığını işbirlikçiliğe vardırdığı; erkin yasasını uygulamaya, fallus olmaya kalktığı, onu hiç mi hiç sevmeyen, fedakârlığının zerresini hak etmeyen küçük serseriye defolup gitmesini söyleyemediği için kızıyor. Ne ki, kudretin tadını tatmış, itaatkârının gözlerindeki kaotik ışıltıya tutsak olmuş bir kere. İktidarının gücüyle sarhoş, şefkatle perişan ve şehvetle kavruluyor. Sonunda, arzularının baş döndürücü gelgitinden türeyen olağanüstü zevk haline kaptırıp kendini, Kadir-i Mutlak Anne’nin karabasanına dönüşüyor ve yaşam hakkını askıya alıp, kesiyor. Çağlar’ın nefesini; ölümün kıyısına götürüp getiriyor, babayı boğuyor, evi yakıyor, alaşağı ediyor hukuku bütünüyle.

Yangın sönüp, dumanlar dağıldığında, yanyana uzanıyorlar sakince. Elllerinde birer yorgunluk sigarası, içlerine çektikleri nikotin ehlileşen artıklarını savuruyorlar keyifle. Şimdi aralarında kurulan yeni bir sözleşme. Fakat anlayamadın mı Ece? Ne yazık ki bu, süresi pek kısa bir mukavele. Emeğinin sefasını süremeyeceksin hayal ettiğince. Nitekim Çağlar, efendi efendi doğruluyor yerinden, üstünü giyiniyor. Geldiğinde yaptığı gibi önünde saygıyla diz çöküp elini öpmüyor bu sefer. Yarım yamalak veda edip kaçarcasına kapıya gidiyor. Ece gülüyor. Çünkü bu evden çıkış yoktur! Çağlar elbette biliyor bunu ama dayanabildiği kadar, bir sonraki yoksunluk krizine kadar kaçacak. Taaa ki... bir sabah... eli boğazında, boğulurcasına uyandığında; tam kapıdan çıkarken, Ece’nin ardından, boş evin duvarlarına doğru, kendi kendine mırıldandığı son sözlerle bir kez daha sığınmak zorunda kalacağı gün gelene kadar.

*Geri dön! Her şey affedildi.**

* Benjamin Walter, *Son Düşünce*, çeviren Nurettin Gürbüzek, sa:52, Metis Yayınları

Bir Tuvalet Hikâyesi

Bugüne kadar hiç jartiyer görmemiş. “*Fastfood* restoranlarında tıknır gibi sevişiyorsun,” dedim. Epeyce yatmış içeride. Herhalde ondandır. Zincirli kemerlerimden, botlarımdan dehşete kapıldım önce. Bayılıyorum bu aksesuarlara, böyle şangır şungur. Boynumda, ucunda pırlanta kelepçe olan kalpli yakut kolyem. Önünde salına salına dolanıyorum. Gözleri fıldır fıldır, öylece seyrediyor. Bir seferinde, zincirlerden, kelepçelerden kurtulma yöntemlerini anlattı. Nakiller sırasında, mahkeme yollarında, tokayla falan yapıyorlarmış. Kötü oldum. Zincirli kemerimi belime taktım sevişirken.

Pırlantalı ellerimle çoraplarını giydirdim. Galiba hoşuna gitti. Sonraki sefer soyunurken çoraplarını çıkarmamı emretti. Muhteşemdi. Sırılsıklam oldum. Ayaklarını öptüm. Deliler gibi sarıldım. “Üzerime işemeni istiyorum,” dedim.

“*Golden Shower!*” Tuvaletteki kutsal vaftiz törenim. Ben ilahileri bilirim. Yılbaşlarında çam ağacının başında söyledik. O, Kur’an kursuna gitmiş. Mescidin önünde çekilmiş siyah beyaz fotoğrafını gösterdi. Kafaları takkeli bir sürü köy çocuğu. Hangisi olduğunu seçemedim. Belli etmedim. Hepsi aynı gibiydi. Başkaca fotoğrafı yokmuş. Fakirlik işte. Ben de Türkiye’de henüz renkli film yokken çekilmiş maviş gözlü bebeklik fotoğraflarımı dizdim

sıra sıra. Sonra, dört dil bilen dedemi anlattım. Üç dil bilen kocamı. İkişer dilli anamı babamı. Bizim anadilimiz onun yabancı dili. Ama işte bilim, sanat yapmak için Batı dili bilmek şart. Ben de örnek olsun diye mühendis, doktor, yazar, ressam, müzisyen akrabalarımı anlattım. Ödüllerini, nişanlarını saydım tek tek. Beni bir plazanın en tepesindeki müstesna ofisine yerleştiren diplomalarımı inci gibi dizdim önüne. Hepsini gözünün içine soktum.

Lise sonda almışlar içeri. Savaş karşıtı propagandadan. CNN'de naklen izlemiştik. Çöl Fırtınası Harekâtı. Annesinin saçları üzüntüden bir gecede bembeyaz olmuş. Hamarat kadınmış. Öyle anlattı. Güzel börek yaparmış. Eminim çok lezzetlidir. Buzlukta istiflediği eriştmesini, dolmasını ısıtıp yedirdi bana. Tadı damağımda kaldı. Resmini görmedim. Elleri iş yapmaktan irileşmiş, çatlamıştır herhalde. Bizse ana-kız fena halde manikürlüüz. Ayaklarım birçok kadının eline bin basar. Annemin hayatta tek bir kez nasırı çıktı, o da tenisten. Velhasıl zenginiz, eğitimliyiz, güzelsiz. Çok beyazız ve Kurucu Meclis'teyiz. 23 Nisan 1920, aile şeceremizde önemli bir tarihtir. Bu memleketi biz kurduk, biz yaşatıyoruz. Eğitimin neferiyiz. Hatta Köy Enstitüleri'nin başında bile biz vardık. Onu da unutmamak lazım.

Yok, burada dur! Dur burada! Öğretmenlik yapmak için elinde tahta bir bavulla, yollara düşen muhacir dedeni harcama. *Fifth Avenue*'nin vaatlerine sırtını çevirip bozkırın ortasına dönen babanın, altı delik ayakkabısını da. Parasızlıktan değil, bilime adanmışlıktan. Adanmışlık, dava insanı olmak... Ama işte davaların üzerine ne biçim çektiler sifonu. TC sifonu! Değil mi Hrant?

Bugün, ölmüş babamın doğum günü. Tuvalette kutluyorum.

Soyundum. Saçlarımı topladım. Üzerimde sadece mücevher setimle jakuzinin içinde çıplak döz çöktüm. Bir sunağın altında dua edermiş gibi bakışlarının altına yerleştim. Gözlerime baktı. Garip bir pırıltı vardı. Kemerini çözdü. Fermuarını indirdi. Nefesim

kesildi. Kalbim delicesine çarpmaya başladı. Hemen yap(a)madı. Bir süre durdu. Vazgeçmek ister gibi değil de, nasıl nereden başlayacağına, bu ânı nasıl unutulmaz kılacağına karar vermek ister gibiydi. Sonunda sarı sıvıyı içinden çıkarttı. Boynumdaki pırlantalarla çevrili iri yakut taşın üzerine fışkırttı. İdrar göğüslerimden bacaklarımın arasına doğru ılık ılık aktı. Kesif, asidik bir koku bekliyordum ama öyle olmadı. Sıcacıktı. Güzeldi. Yüzlüklü ellerimi uzattım. Kesik kesik suladı. Pırlantalarımı.

Tadına baktırmadı. Acıymış, biliyormuş. Bir kadını ilk defa çıplak gördüğü ânı sorduğumda anlatmıştı. Aklımda kırlık yerler vardı. Pastoral bir aşk hikâyesi falan. Kötü tecrübe tabii. Üzücü. Bir kadının bacak arasını görmek için bu hallere düşmek... Ne de olsa biz ergenliğimizi özgür yaşadık. Onun büyüdüğü yerde nerde böyle şeyler... Utandı. Köy yerinde çoğunlukla evin dışında oluyor ya ayakyolu. Ayakyolu! Böyle söyleyince insanın diline garip geliyor ama mekânın ruhuna daha uygun düşüyor gibi. Doğa yürüyüşlerinde, yaylalarda falan epeyce görmüştüm bunlardan. Derme çatma çakılmış tahtalarla çevrili, içinde bir çukur... Gizlenip kadının yolunu beklemiş. Fazla detaya girmedim. Birbirine çakılı tahtaların arasındaki boşluklardan gözetledi herhalde ama orasını nasıl görmüş, kadının çiş ne şekilde yüzüne gelmiş onu anlamadım.

Çişin sağa sola sıçramasından nefret ederim. Onun için alaturka tuvalete girmem.

Alaturka tuvalet! İlk gördüğümde nasıl korkmuş, nasıl iğrenmiştim. Buz gibi soğuktu. Plastik kupa. Paslı bir musluk. Tıp tıp damlayan su. Pırıl pırıl atkılı kırmızı rugan pabuçlarımın içindeki küçücük ayaklarımı yutan kocaman kocaman ayaklar. Gulliver'inki gibi. Dev gibi.

Hayır, yapamam!

Burası kokuyor!

Biz Amerikalıyız!

Böyle söylüyordum “Siz nereden geldiniz?” diyenlere. O uzak şehirdeki ilk akraba ziyaretimizde.

“Temizlen!”

Fermuarını çekip, kemerini ilikledi. Sırtını dönüp dışarı çıktı. Son damlaların göğüslerimin arasından aşağı doğru süzülmesini izledim bir süre.

Sıfırım artık. Huzurluyum.

Üzerime kapanan tuvalet kapısına baktım. İçimde sessiz bir yakarı.

“Sil baştan başlamak gerek bazen

Hayatı sıfırlamak...

Geri döndü. Küvetin kenarındaki kalıp sabunu eline aldı. Tertemizdi. Bembeyazdı. Temiz kokuyordu.

Üç Kamyoncu

*Ben Lili Marlen değilim
Hatta ne Lili'yim ne de Marlen
Kulağına küpe*

*Şiirinde dize değilim
Ne de öykündeki gizli özne
Kamyon yazılarını özledim*

Bu kadar çok karıştırmayalı...

Caddebostan sahilde kendimi dolmuştan dışarı atıp çimlerin üstüne çöktüm.

Ahtapot güveç, kalamar tava, ezme patlıcan, beyaz peynir, rakı ve şarap, öğürtüler boyunca, ekşimik macun kıvamında, yeşilliklerin üzerine oluk oluk...

Kusmak rahatlatıcıydı. Arkamdan gelen patır patır ayak seslerini duyduğumda pek de umurumda olmadı. Oysa endişeye bir nebze olsun yer açmalıydı. Ne de olsa gecenin saat iki buçuğunda, siyah çorap, topuklu ayakkabılar ve kışımın tepesinde mini etekle domalmış vaziyette içimi dışıma çıkarmakta oluşumun -rezilliğinden aldığım mazoşistçe zevki bir yana bırakalım- cesaretle ilgisi bulunmaması gerekir.

Omzumun üstünden başımı çevirdim. Yolun karşısında sağda park etmiş kamyonu gördüm.

Evim moloz yığını.

Bulantı geldi. Tekrar öne eğildim. Biraz da kentsel dönüşüm kustum. Kapıyı çekip çıkarken ardımda bıraktığım VHS düğün kasedi, kumaşı eprimiş dolap kokulu birkaç ceket, çatlak sehpa, içi yağdan kararmış mini fırın... Asit kaçağına karşı, üstlerini örtmek için gaviskon niyetine içip içip durduğum yeni hayat nanelerini de bir güzel çıkardım.

Koşun koşun, gelip alın. Hepsini götürün.

Üzerime eğildiler. Üç kişiydiler. Kollarımdan bacaklarımdan şöyle bir tutsalar, diye düşündüm. Karga tulumba, kamyonun kasasına yığılmış inşaat artıklarının tepesine...

Bizim çakma Şanzelize'yi peyderpey söküp götürmekten yorulmadıysanız 'hafriyat ve yıkıntı atık' deposuna bir tur daha yapar mıyız?

“Biz kamyoncuyuz sana zarar vermeyiz.”

Acayip telaşlı haller, abartılı yatıştırma çabaları... Korkmamdan korkuyorlardı. İşlemeyecekleri bir suçu peşinen isnat etmemden. Belki de salt zihnimden geçmesi bile yapmış olmaları kadar...

Çok da umurumdaydı.

Elindeki pet şişeyi uzattı. Üçünün en kısıasıydı. Kara kuru, sıska. Kapağını açıp yavaşça içirdi. Ilıktı su. Çorba kıvamında. Günün sıcaklığını emmiş plastik kokusu mide bulandırıcıydı. Öksürmeye başladım. Birazını avucuna döktü. Yüzümü yıkadı. Dizlerimin üzerinde hafifçe doğruldum. Temizlemesine izin verdim. Elini keseler gibi sertçe dolaştırdı suratımda. Kusmuk ve makyaj artıklarını iyice ovaladı. Besbeter sıvaşmıştır, diye düşündüm. Ne de olsa rujum, rimelim *waterproof*. Ne hâle geldiğimi anlamak için

yüzüne baktım. Hiçbir işaret yoktu bakışlarında. Göz bebeklerinde aksimi göremiyordum. Karanlık ortalık.

“Seni evine götürelim.”

Ev mi? Hangi ev?

İkinci kamyoncu yakışıklıydı. İri buz mavisi gözler. Böylü poslu, kırklarında.

“Bak, sana zarar vermem.”

Bütün özgüven çabalarına rağmen sesi azıcık titredi. Kamyoncu gururu diye bir şey varsa eğer, bu tavırlar timsali olmalı, diye düşündüm. Gülesim geldi. Gökten *düşmüş* bir yıldız bulmuş da ona hak ettiği saygıda kusur etmekten çekinirmiş gibi hayranlıkla bakıyordu yüzüme. Binaların yıkımından önce dairelerde kalan son eşyaları boşaltırken, gardırobun dip köşesinde bulduğu terk edilmiş demode bir gece elbisesi ya da komodinin üstünde unutulmuş bozuk kokulu parfüm şişesinde cisimleştirip, kondusundaki karısına götürdüğünde -üstünden sapır sapır dökülmesiyle birlikte- giyinmekle, sürünmekle ulaşılamayacağını anladığı sınıfsallığını, hayal kırıklığı içinde, idrak ettiği aura; onu yaymayı bilen bir kadın olarak, çok iyi farkındaydım ki, dizlerimin üzerine çökmüş vaziyette kusmakta olsam da, hâlâ bütün pırlıtlısını korumakta. O ise niyetini bozmayacak, gecenin kahramanı olacak. Onurunu tescil ettiği bu ânı gururla hatırlayacak.

Belini hafifçe bükerek yardım elini uzatıyor. Avucunu açıyor. İçine elimi bırakmamın karşılığında tek beklentisi küçücük de olsa bir şükran duygusu. Evet, namusumu koruyarak, beni sağ salim evime ulaştırarak ona borçlu kalmamı; beni bu düşkün halden sokak ortasında başıma bir şey gelmeden kurtardığı için müteşekkiri olmamı, mahcubiyet ve hatta eziklik duymamı istiyor. Teninin arzusuna baskın çıkan, derinlerde yuvalanmış çok daha güçlü bir tutkunun pençesinde kıvranıyor. âdeta pazarlık ediyor: yüzüne tutacağım

minnet dolu bakışlarımın aynasında göreceği onayın bedeli olarak önüme, etin hazzından feragat etme koşulunu sürüyor.

Tekrar gözlerimin içine baktı. Üstüne basa basa tekrar etti;

“Sana bi’şey yapmam.”

Yukarı doğru dimdik kaldırdım bakışlarımı.

“Hah! Yapsan n’olcak sanki!”

Sesim buz gibi aldırışsız. Sivri topuklarım çamur, yüzüm gözüm rimel, ağzımın çevresi kusmuk artığı içinde ama iktidar hâlâ bende. Takası reddettim. Ayaklarımın dibine saçtığı, tasdik etmemi beklediği, karşılıksız olmadığını bildiğimden benim için bir anlam ifade etmeyen ruh yüceliği gösterisini elimin tersiyle ittim. Soytarılığa, dalkavukluğa kalkışmanın, gözüme girmeye cüret etmenin bedelini ödedim. Onu bir böcek gibi ezdim. Kalakaldı. Yüzündeki hayal kırıklığı, yenilgi, tuzla buz ettiğim onuru... Kutuplara çaldı gözleri. Çenesi dikleşti. Aniden döndü. Omuzları dik, sırtı gergindi. Hiç acele etmeden emin adımlarla kamyonu doğru yürümeye başladı. Bakışlarım ardında takılı kalmıştı.

Özür dilerim...

Dizlerimin üstündeydim, kalbim ağrıyordu, canım sevişmek istiyordu. Aramızdaki mesafe açıldıkça küskün, kindar ifadesinin yerini yalancı bir umursamazlığa terk ettiğini anlıyordum.

“Hadi abla, sana bi taksi bulalım.”

Üçüncü kamyoncu. Elimi tutup ayağa kaldırdı. Sıcacıktı. Dostça koluma girdi. Bedenine hafifçe yaslandım. Birlikte yolun kenarına doğru yürümeye başladık. Ardımızda kalan kamyonu gözümün ucuyla kaçamak bir bakış fırlattım. Ağlayasım vardı.

Tamlama

Köpeğimi severim. Bütün köpekleri severim ve hatta bütün köpek kölelerimi severim.

Sevdim.

Benden çok şey bekliyorsun köpek!

Derin bir nefes aldı.

Hazır değilim...

Başını kaldırdı. Omuzlarını geriye attı. Sırtı dik, çene yukarıda.

Bir daha...

“Cinsin ne? Söyle!”

“Çoban köpeği efendim.”

“Cidden mi? Şuna bak; başını da sallarmış!.. İyi, güzel... Aferin yavrum. Lâkin, iri olmasına irisine de çoban köpeği olmak için biraz fazla şapşalsın.”

Ne olur yani her zamanki gibi lastik ayakkabılarımı yalasan? Havlu çoraplarımı top yapıp oynasak... Neyine yetmiyor?

“Çoban köpeği vakurdur. Başına buyruktur. Sürü yönetir o. Sahibinin kuyruğunda dili bir karış dışarıda şabalakça dolanan

bir mahlûkat, köpek müsveddesi değildir. Köpeklerin efendisidir. Lütfederek eğer boynunu. Önüne gelene itaat etmez. Duydun mu? Sünepe! Dört ayak üstünde! Kaldırma başını! Önüne bak!”

Seni pis... seni aşağılık... seni...

Benden çok şey bekliyorsun.

Bekliyor... Bekliyoruz...

Beni bekliyoruz...

*Şerrin yükünü üstlenmemi... O hakareti savuracak gücü top-
lamamı.*

*Bilirim bu işleri, iyi bilirim. Neler gördüm, ne enkazlar, yaka-
rışlar... Bahşedilecek küçücük bir acımasızlık için yalvaran göz-
ler. İstirap çekmek, hiçliğin sefaletini tatmak arzusuyla kıvranan
ruhlar. Hor görülme, ezilme tutkusu. Kötülüğün hakikatini huzura
getirmek uğruna katlanılan aşağılanma. Sıfırlanma... ve tam o
hiçleşme anında ilahi adaletin açığa çıkacağı, madun olanın şifa
bulacağı umuduyla muktedirin yüzüne tutulan ayna.*

*Tahammül edebilmek için güçlü olmak gerekir. Haksızlıkları
giderme mesuliyetini üstlendim. Acıların tür-lüsüne dayandım. Ay-
nada pek çok kez sınıandım. İçimdeki kötülüğü, sağaltma gayesiy-
le, defalarca çağırdım ama insanlığın temsilinde onunla böylesine
yüzleşmedim. O sırlı camdaki aksime şimdiye dek hiç bu kadar de-
rinden bakmadım. Kimseyi...*

Alt tarafı tek bir sözcük...

*Hiç batırmamıştım şimdiye kadar. Yapamazsam... Başa çıka-
mazsam...*

Benden çok şey bekliyorsun...

*Görmüyormuşum, anlamıyormuşum gibi boynunu büküp bakma
öyle. Themis'in kefesinde bir miskalcik olsun yer kapladığına ikna
etmek için ümitsizce sözler söyleyip arsızlığına ayaklarımın dibine.*

“Biz” diyorsun nazarı itibara alınmak istercesine. Bir yandan cesaret verip bir yandan da meydan okuyorsun sürüne sürüne. Ödenecek bedelin yükünü müştereken sırtlanıp, fedakârlığı paylaşmak için diretiyorsun. Dere yataklarında akıntıya kapılıp, çöllerde toza karışanların; tarihin satır aralarında hiçliğe karışmış, hikâyesi gizlenmiş, savunmasız, mezarsız, suskun kalanların; hor görülüp, cevap hakkı tanınmayanların ardından savrulan hakareti birlikte göğüslemeyi öneriyor, diyet borcumuzu hatırlatıyorsun. Acıları beraberce sahiplenip, suçu üstleneceğimizi iddia ediyorsun. Çıkış yolu bırakmıyor, kontratı dayatıyorsun. Bu borç ödenecek. O sözcük söylenecek! Tarihin karanlıklarına sarfedilenler için bir sözcük sarf edilerek tarihî sarfiyatın kefareti ödenecek. Bu ne cüret...

*Bana yüklediğin ödev çok ağır çocuk. Beklediğin basit bir taklit değil, rol yapmak değil, bizzat kötülüğün kendisi olayım istiyorsun. Kötülüğün bilgisine, onu icra ederek vâkıf olmak! Sana yardım edemem. Onu bu şekilde kovamam. Beni ömür boyu mahkûm ettiğin bu külfet... Bencil! Hem sen kim oluyorsun da esas oğlan kılığına bürünüp tepeme çıkıyorsun. Yerlere serilip isteklerini dayatıyor, gizli gizli efendilik etmeye kalkıyorsun. Benimle alay mı ediyorsun? Her mazoşistin eninde sonunda bıkkın bir efendiden başka bir şey olmadığını bilmediğimi mi** sanıyorsun?*

Yüksek topuklarını parkelere tak tuk vurarak salonda bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.

Ben her sene oraya, anmaya... Elimde karanfillerle... Biliyorsun... Beni gördün! İnsan sarrafı her köle gibi içimi okudun, kızıl kahve yumuşacık buklelerinin çağrısına, bal rengi gözlerinin içindeki yalvarışa duyarsız kalamayacağımı, gücümün maskeleyiği zafiyetimi...

Ve kancayı taktın öyle değil mi çocuk?

* Rene Girard, *Romantik Yalan ve Romansal Hakikât*, çeviri: Arzu Etensel İldem, Metis Yayıncılık, s. 149 Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Dik dur köpek!”

Bak işte, alt tarafı “köpek” sözcüğünün önüne bir sözcük daha gelecek, tamlama yapılacak, anlam pekişecek. Hakaret tamlaması! Mesela “millet-i sadıka” nasıl bir tamlama olsa gerek? Övgü tamlaması mı? Seninle-ben? Biz de bir tamlama değil miyiz eziyet vasıtasında? Bin türlü zulmün tatbikinde “bir”lik olup; teşhir edilecek kötülüğün huzura çıkışının hizmetkârı olmuyor muyuz acının doruğundaki o esrime anında? Efendi ile köle “BİR”dir. Efendi-köle bir hizmet tamlamasıdır. Öyleyse sevgilim sen ve ben, ikimiz... Tertip ettiğimiz hakaret terkinin terkinine bineceğiz. Sen aşağılanmayı yükleneceksin, hor görülmeyi, acıyı... Ben muktedirin şerrini... Ve bir “ân”da ortaklaşacağız. Yaşayacağız. Anlayacağız. Sonra... Sessizlik gelecek. Tarihî kreşendonun doruğunda verilen “es” Vicdanlarımızın iştirak edeceği suskunluk... Ölülerin suskusu. Ve bu suskudan payını alan kalbin sızısı...

“Bazı acılar zamanla silinmez!”

Tersinleyerek umduğumuz bir çeşit terkin. Üstünü çizmek isterken altını çizmeyelim. Terkip yapalım derken tersinmenin tuzağına düşmeyelim.

Yapmazsam başkasını tutacaktıydın. Hem de parasıyla! Ah! Seni acımasız! Seni pislik! Bana bu kötülüğü... Başkasının sana o sözcüğü sarf etmesine izin veremem, dayanamam, biliyorsun... Lâkin daha sonra kendime nasıl katlanacağım?

Gözünün yaşını elinin tersiyle sildi. Gerisingeri döndü. Kanepeye oturdu. Daracak siyah eteğinin önündeki yırtmacı gererek bacak bacak üstüne attı. Alaylı bir ifadeyle sordu:

“Demek sen bir çoban köpeğisin. İyi de hangisi?”

“Kafkas çoban köpeği efendim.”

“Peki, menşei?”

“Hepsi bir değil mi efendim?”

“Öyle mi? Yok ya! Kafkas halkları bir mi ki köpekleri bir olsun? Akyaka’nın ötesiyle berisi mesela? Haklı mıyım? Şuna bak! Başını da sallarmış... Aferin. Hadi şimdi sürüne sürüne gel bakalım.”

Sabırla halının üstünde devinen diz ve avuç içlerinin yaklaşmasını bekledi.

“Sen nesen biliyor musun?”

Önüne uzanan bedenini başını ayağıyla, yumuşak ama ayakkabısının sivri topuğunu her an batıracakmış gibi okşamaya başladı. Sorusunu sertçe yineledi.

“Ne köpeğisin sen?”

Sessizce bekleyen itaatkâr gövdeye baktı. Ayağa kalktı. Topuğunun sivri ucuyla, karşısında hiç mukavemet göstermeyen, çıplak, uysal sırtına yazdı.

“Anladın mı?”

Bir süre pembe etten incecik sıızan kanı izledi. Ardından ayakkabısının burnuyla karın boşluğunu dürtükledi.

“Şimdi tekrar et!”

Derin nefes aldı. Başını kaldırdı. Omuzlarını geriye attı. Sırtı dik, çene yukarıda.

“Sen... Pis bir...”

Sarf ettiği sözcük... Tende ve tinnette... Kanıyordu.

Hayat Ağacı

“Ama bu terörist kıyafeti!”

İsyan ediyordum giymek istemiyordum.

“Bari postallar olmasın.”

Ayakkabılığa eğilip lastik ayakkabılarıma uzandım ve bir klik sesi duydum. Arkamı döndüm. Şakağındaydı silahı.

“Vururum kendimi.”

Titreyerek postalları geçirdim ayağıma. Anlayamıyordum. Delimsirek bakışlarını tanıyamıyordum. Tehlikede miydik? Susuyordu.

Oysa sabah kalkar kalkmaz dereceyi soktuğumda içime... Tam bir buçuk derece... Gün ne güzel başlamıştı. Rahmim yeni bir varlığa hazırdı. Öğrencilere mahsus tembellikten payımı alıp okulu kırmak, yıkanmak, kocam için süslenmek, en sevdiği yemekleri pişirmek, bir iki duble içmek ve kendimi aşka vermek için ne güzel bir bahanem vardı. Çalıntı bir gece... Sevdiğim adam gün ışıdığında tekrar göreve gitmeden önce. Dağlara... Kim bilir kaç gece...

Beni önüne kattı. Ay ışığında, ormanlık arazide, sık ağaçların önümüzde açtığı tekinsiz patikada yürümeye başladık. Silahı

elinde, üniforması üstünde... Komutan ve esiri... Belki hepsi beni korumak içindi. Öyle ise en azından bir kod adım olması gerekmez miydi?

Yönümüzü çizmemişti. Herhangi bir tarif vermemişti. Nereye gittiğimizi bilmiyordum. Ağzımı açamıyordum. Soru soramıyordum. Yorucu sessizliği ayağımızın altında çıtırdayan dallarla oyalıyorduk. Adımlarım yavaşlamış, postallarım balçığa bulanmış, ardımdan gelen kocamın; beni kaygı ve güven arasında biteviye salındıran, ruhumu amaçlı bir amaçsızlık çıkmazına sokan ikircikli varlığı karşısında, yorgunluğuma teslim ettiğim merakımla, aldırışsız, sürüklenircesine yürüdüm.

O ağacın önünde durdum. Ben mi onu seçtim, o mu beni seçti hiç önemi yoktu. Yolumuza dikilmişti. Heybetliydi, korunaklıydı. Güven vericiydi çünkü ereği kendindeydi. Başıma her ne gelirse gelsin, o bana kol kanat gelecek, dersimi öğretecekti. Arkamı döndüm. Ağaca rıza gösterdi. Durdu. Birbirimize baktık. Acı çekiyordu. Nedenini bilmiyordum. Onu tanıyamıyordum. Ne istediğini anlamıyordum. Bağdaş kurarak toprağa oturdu. Tütün paketini çıkardı. Acele etmeden bir sigara sardı. Ağacın dibine diz çöktüm. Nefesini içine çektikçe karanlıkta sigarasının ucunda parlayıp sönen ateş böceklerinin bir giz perdesini aralarmışçasına aydınlattığı derin yüz çizgilerini seyrederek bekledim.

Sigarasını söndürdü. Yerinden doğruldu. Kalk, dedi. Sesi sertti. Buyurgandı. İtaat ettim. Ağacın dalları ay ışığını kesmişti. Karanlıktı. Artık yüzünü göremiyordum fakat o kibirli, kaba saba ruh hâlini terk ettiğini, direncini yitirdiğini seziyordum.

“Soyun!”

Elim ayağım boşandı. Küçük bir çığlık atıp ağlamaya başladım. Tetiği çekti.

“Vururum kendimi”

Nasıl oluyordu da bana bunları reva görüyordu, çözemiyordum. Beni sevdiğini biliyordum; bana yaptığı eziyeti kendi kıyımına tahvil edeceğini, aşkta ve acıda bir olduğumuzu... Beni alet ederek kendine ne yapmak istiyordu, nasıl bir tasarının peşine düşmüştü, göremiyordum.

Gömleğimin düğmelerini çözmeye başladım. Parmaklarım titriyordu. Çeyiz sandığımda saklayıp o gece için giydiğim kırmızı dantelli iç çamaşırlarım göründü alttan. Sevgiyle, arzuyla, onun için yaptığım hazırlıkların böyle ortaya çıkması... Utanç içindeydim. Karşısında bugüne dek hiç böyle soyunmamış, ruhumdan üryan kalmamış olmalıydım. Yeni ağda yapmıştım. Pişmandım. Külotumla birlikte pantolonumu aşağı indirdim. Postallar kalsın, dedi. Kamuflej pantolon ayak bileklerime kadar sıyrılmış, bedenim ortalığa saçılmış, paspartuya dönüşen giyimli ayaklarımla, uzuvlarım teşhirde, öylece kalakaldım.

“Uzan!”

Tetiği bir daha çekmesini beklemedim. Kendimi ağacın altına sırt üstü bıraktım. Kafayı mı sıyırmıştı, bir tarikata mı üye olmuştu, burada mı sevişecektik? Öyleyse bana lâıyk gördüğü bu muamele neden resmin hiçbir yerine oturmuyordu?

Cep telefonunu çıkardı. Flaş patladı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Bu manzarayı hatırlıyordum. Kahrolmuştum. Neye hizmet ettiğimi anlamıştım.

Timin tümüne gönderdi fotoğrafı. Rızam vardı. Çarem yoktu. Öte yana bakarak, sormam gereken soruları sormayarak iştirak ettiğim, telafisi imkânsız fiilin kefareтини ödemek ve muhatabına itibarını iade etmek uğruna düzenlediğimiz bu sefil yeniden canlandırma oyununda, düşürüldüğü yere düşerek suretini kuşandığım failin azabını yüklenmem, onun acıyan varlığının çağrısına icabet edip “kendinde acı”ya dönüşmem; ruhumla, bedenimle bir bütün olarak, saf acı hâlinde varlığımı göstermem gerekiyordu.

Kendini ayaklarımın dibine attı. Postallarımı öpmeye başladı. Hiç sevişmediğimiz gibi seviştik. Bel altı sözler, yakası açılmadık küfürler yoktu. Affet, diyordu. Saçlarımı okşuyor, yüzümü, göz-yaşlarımı öpüyordu. Deli gibi titriyordum, ondan tiksiniyordum, nefret doluydum, korkmuştum, ıslaktım ve onu; acısını, pişmanlığını, adeta bir ödev duygusuyla, itaat etmek zorunda olduğum bir buyrukmuşçasına kabullenmek; infaz memuruma kendimi feda ederek, sonsuza kadar yitirdiği insanlığını ona geri vermek zorunda olduğumu biliyordum.

(Sonunda) Her şey bitti.

Silahını şakağına dayayıp tetiği çektiğinde, haber bültenlerinde saf kötülüğün barkoduna dönüşen o imgenin acısı artık içimde ekiliydi.

Kulaktan Kulağa

Yoğun bir iş gününün ardından, üstünde saten pijaması, elinde bir kadeh şarapla kanepeye uzanmış, dizüstü bilgisayarında Facebook sayfasına bakmaktaydı. Arkadaşlık davetinin kimden geldiğini görmek için ikona tıkladı. Kaya... Elbette hemen tanıdı. Farenin üzerindeki eli bir an için durakladı. Sayfayı açıp profil fotoğraflarına baktı. Pek yaşlanmamıştı. Hoş, hatta epey yakışıklıydı. Diğer albümleri de merakla inceledi: Evli... Sekiz dokuz yaşlarında bir çocuk... Mutlu bir aile tablosu... Baba ve oğlunun bir okul etkinliğinde kameraya gülümserken yakından çekilmiş fotoğrafı Sena'yı soğuk ve güneşli tipik bir Ankara gününe fırlatıp attı.

İlkokul. Bahçede çocukların oyun alanının dışında kalan kuytu bir köşe. Çöp bidonları, üst üste yığılı kullanılmış mukavva, kırık sandalye ve işe yaramaz hale geldiğinden sağa sola atılmış okul malzemeleri. Bütün bu mezbeleliğin ortasında, parlak mavi gökyüzünün altında, başlarının üstünde güneşten birer hare, keskin çöp kokularıyla sarmalanıp birbirine sarılmış, formalı iki çocuk. Oğlan, gelini kucağına alarak eşikten geçiren damatlar gibi bir koluyla kızı dizlerinin altından kavrarken öteki eliyle sırtına sarılmış. Kız kollarını oğlanın boynuna dolamış... Akşamları evlerde ailecek izlenen romantik aşk filmlerine özenip, hayallerinde o sahnelere hiç öykünemez mi çocuklar? Kendilerini sinemanın büyüğü

dünyasına bırakıp gözlerini kapadılar. Oğlan kızı öptü. Dudakları birbirine değdiği anda başlarını sağa sola hareket ettirdiler. Durup bakiştılar. Tekrar öpüştüler. Sena gülümsedi. Kaya, Sena'yı kucağından indirdi. Ciddi bir ifadeyle yüzüne baktı ve eğilip ellerini ağzının çevresine siper ederek kulağına fısıldadı.

“Söylemek yok. Tek bir kişiye bile! Anladın mı?”

Tehditkâr ifadesi büyüde ağır bir gedik açtı. Sena önüne baktı. Sessizce başını salladı.

Teneffüslerde diğer çocuklar gruplar halinde kovalamaca, top, seksek, ip atlama oynarlarken onlar dikdörtgen şeklindeki bahçenin karşılıklı iki kenarında birbirlerine bakıp gülümseyerek koşmayı âdet edindiler. Çember çizerek koşmak, çöplükteki gizli buluşmalarından önceki ritüelleriydi. Bu “âşık”cılık oyununu icat ederken, bir ihtimal, romantik aşk filmlerinde hülyalı gözlerle bakişan sevdalıların, kamera hareketi nedeniyle dönermiş izlenimi uyandıran görüntülerine özenmişlerdi.

“Hadi söyle.”

Sena en yakın kız arkadaşı Didem’le birlikte tahtanın önündeydi. Ders boş geçtiğinden öğrencilerin bir bölümü sıraların arasında koşuşturmakta, itişmekte, bazı çocuklar ise oturdukları yerde vakit geçirmekteydi. Gülümseyerek bakişlarını kaçırdı. Gururlu ve gizemli bir ifadesi vardı. Konuşup konuşmamak konusunda kararsızdı. Didem sabırsız ve heyecanlı bir şekilde omuzlarını tutup sarstı:

“Allah Kuran çarpsın, iki gözüm önüme aksın ki hiç kimseye söylemem. Hadi söyle, hadi!”

Sena daha fazla kendini tutamadı. İki elini ağzına siper ederek arkadaşının kulağına fısıldadı. Söylenenleri dinlerken Didem’in yüzünden büyük bir heyecan dalgası geçti. Arkadaşı ellerini aşağı indirip geri çekildiği anda, sınıfın ortasında, müthiş bir haber vermek üzereymişcesine deli gibi bağırmağa başladı.

“Arkadaşlarrrrr!”

Sena telaşa kapılarak Didem’e yalvaran gözlerle baktı. İfadesindeki çaresizlik Didem’i daha da kışkırtmış gibiydi. “Söylesem mi söylemesem mi” dercesine Sena’ya bir bakış attı; arkadaşını avucuna almış olmanın tadını çıkardığı, onu iki dudağının arasından çıkacak sözcüklere mahkûm etmenin verdiği iktidar duygusundan başı döndüğü için susmaya niyetinin olmadığı her halinden belliydi.

“Kaya, Sena’yı...”

Sena, Didem’in üstüne atılarak susturmaya, ağzını kapamaya çalıştı. Boğuşmaya başladılar. Arkadaşı, Sena’nın ağzına bastırıldığı ellerinin arasından zorlukla bağırmaya devam etti:

öpmüşşş! Hem de...

En sonunda Sena’yı hızla iterek kollarından kurtulmayı başardı ve haykırdı:

dudaktannn!”

Sınıftaki hareketlilik bıçak gibi kesildi. Çocuklar oyunlarını, kavgalarını bırakıp ağır bir sessizlikle Sena’ya baktılar. Sessizlik; saate vurulduğunda birkaç dakika, yürek ölçüsüyle sonsuzca uzundu. Sena başlangıçta şaşırdı, sonra sanki herkesin ortasında çıplak kalmışçasına bir utanca kapıldı. Yavaş, neredeyse ağır çekim hareketlerle, boynu bükük sırasına doğru yürüdü. Yolunun üstünde duran arkadaşları perişan haldeki Senayı küçümseyen ifadelerle süzüp, açılarak kenara çekildiler. Ne de olsa hepsi, oturma odasında çerez yiyerek izledikleri eski Türk filmlerinden iffetini kaybetmiş, damgalanmış “esas kadın”a nasıl davranılması gerektiğini öğrenmişti. Sena yerine geçmeden önce arka çaprazında oturan Kaya’ya baktı. Kalbi küt küt atmakta, arkadaşının yüzünde, ona sırtını dönmeyeceğine dair bir işaret aramaktaydı. Kaya bakışlarını öteye çevirdi. Aldırışsız bir ifadeyle pencereden dışarı baktı. Sena yerine oturdu. Başını önüne eğdi.

Artık okulda yalnızdı. Arkadaşları bahçede, koridorlarda aralarından geçen Sena'yı küçümseyerek süzüp arkalarını dönerek oyunlarına devam ettiler. Popüler çocuklara özgü bir kendini beğenmişlik içindeki Kaya o günden sonra bahçeye çıkan Sena'yı görmezden geldi. Yalnızlık zordu. Günler sonra, bir öğle arasında, cesaretini toplayarak, kimilerine göre ise kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak, bahçede iki kız arkadaşıyla seksek oynayan Didem'e yanaştı. Arkadaşına düşmanca bir bakış atan Didem, elleriyle ağzının kenarlarını kapatarak yanındaki kızın kulağına bir şeyler fısıldadı. Gülüşmeye başladılar. Kız, elindeki taşı heyecanla yere atıp, Didem'in söylediklerini yanlarındaki diğer arkadaşına da aynı şekilde fısıldayarak nakletti. Hep birlikte Sena'ya sırtlarını dönüp neşeli tavırlarla sınıflarına doğru koştular. Sena arkalarından bakakaldı. Aldırmıyormuş gibi görünmeye çalışarak seksek taşını eline aldı. Kendi kendine oynamaya başladı.

“Anne...

Sena ayıcıklı pijamaları ile iki kişilik yatağın üstünde, bir davete gitmek üzere hazırlanmakta olan annesini seyretmekteydi. Kadın soğuk görünüyordu fakat etkileyiciydi. Güzeldi. Sandre sarı saçlarını sımsıkı topuz yapmış; aynada kendini süzerek iri taşlı, sallantılı küpelerini takmaktaydı. Kızını duymamıştı. Üzerinde bedenine oturan, dekoltesi derin, seksi bir tuvalet, kendinden oldukça memnun, konuşmasalar da kızının kendisini, hazırlanmasını izlediğinin bilincinde, ona bir kadınlık gösterisi sunmaktaydı. Dikdörtgen şeklindeki şifonyerin üstü makyaj malzemeleri, içi takılarla dolu şık bir mücevher kutusu ve parfüm şişeleriyle kaplıydı. Şişelerinden birini eline aldı. Sıkarken aynadan kendisini seyreden kızının aksini gördü.

“Ben çok kötü bir şey yaptım.”

Makyajının son rötuşlarını tamamlamakta olan anne kendiyle meşguldü. İlgisizce sordu.

“Ne yaptın?”

Sena yanıt vermedi. Aynadan kızının başı önünde ağlamakta olduğunu gören annenin ilgisi Sena’ya döndü. Biraz telaşlandı fakat belli etmemeye çalışarak yüzünü kızına çevirdi. Yanına yaklaşıp, yatağa oturdu, yanağını okşayarak sordu:

“Ne oldu canım?”

Sena, önüne bakmayı sürdürüyor, yanıt vermiyordu. Anne biraz düşündü. Kızının çenesini kaldırıp gözlerinin içine baktı.

“Kulağıma söylemek ister misin?”

Sena bir an kararsız kaldı. Annesinin yüzünü inceledi. Kadın kızını rahatlatmaya, durumu hafifletmeye çalışmaktaydı. Oyuncu bir ifade takınarak birazdan muzip bir şeyler duyacakmış gibi baktı. Sena cesaret kazandı. Yakında sözlerini duyacak biri olmadığı halde aynen okuldaki arkadaşı Didem’e söylerken yaptığı gibi, iki eliyle ağzının çevresini sararak annesinin kulağına fısıldadı.

“Ah! Bu muydu?”

Kadının yüzünden belli belirsiz bir kaygı ifadesi geçti. Bir şeyler söylemenin zamanı gelmiş fakat buna hazırlıksız yakalanmıştı, hafifçe iç çekerek sırt üstü yatağa uzandı. Kızının başını göğsüne yaslayarak saçlarını okşadı. Söze başlamak, ilk cümleyi kurmak konusunda bir tedirginlik yaşar gibiydi. Sena ile göz göze geldiler. Gülümsedi. Kulaktan kulağa oyunundalarmış, kendisine daha önce fısıldananları aktarmak üzereymiş gibi iki elini ağzına siper ederek kızının kulağına fısıldadı.

Ne söylediği ikisinin arasında kaldı. Bu esnada Sena’nın yüzünde başta çok belirgin olan endişe; önce hüznün sonra şaşkınlık, anlayış ve en sonunda da gülümsemeye dönüştü. Sadece kadınların dâhil olduğu bir tarikatın hayatta kalma ve direnişe dair kadim bilgilerini annesinden devralmış gibiydi. Anne-kız, aralarında

kurulan kadınlık dayanışmasından kaynaklanan ortaklaşmayla kı kırdamaya ve gülüşmeye başladılar.

Şarabından bir yudum aldı. Annesinin o gün kulağına fısılda-
dığı, yıllar sonra bir akademisyen olduğunda erk ve iktidar üzeri-
ne kavramsallaştırıp “erkeklik çalışmaları” alanında hazırlayacağı
tezinin çıkış noktasını oluşturan sözlerinin tüm detaylarını anım-
sayamıyordu ama iyileşmişti, güçlenmişti. Kendi kendine gülüm-
sedi. Fareye tıklayarak Kaya’nın arkadaşlık davetini kabul etti.
Bir sigara yakıp arkasına yaslandı. O sırada sohbet kutusu açıldı.
Ekranı pırıltılı bir taç ikonu belirdi. Sena taca bakıp güldü. Yanıt
vermedi. Sigarasından bir nefes çekti ve başını geriye atarak du-
manını üfledi.

Dumanların arasında yerde halının üstüne oturmuş hummalı
bir şekilde çalışmakta olan bir kız çocuğu belirdi. Çevresinde eliş
kâğıtları, renkli kartonlar, boya kalemleri ve yapıştırıcı... Makasla
kartonu kesmekte, kestikçe kartonun üst tarafında ters üçgen şek-
linde tırtıklar belirmekteydi.

İşini bitirdiğinde annesinin odasına girdi. Karton tacını şifon-
yerin üstüne, süslenme malzemelerinin yanına bıraktı. Annesinin
makyaj kutusundan bir ruj seçti. Koyu kırmızı. Aynaya doğru
eğildi. Ruju, defalarca üstünden geçip iyice koyulaştırarak duda-
ğına sürdü.

Ertesi sabah okula gittiler. Başında karton tacı... O gün anne-
si şık bir etek-cekete giymişti. Saçları atkuyruğu, makyajı natürel,
kulağında inci küpeleri ve elinde adalet talep edenlerin resmî bel-
gelerini koyduğu bir evrak çantası vardı. Okulun girişinde karşı-
lıklı durdular.

“Emin misin?”

Sena, başını salladı. Anne kızının hafifçe çarpılan tacını elleriyle
düzeltti. Gülümsedi.

“Peki kızım.”

Sena okula girdi, sınıfına doğru yürürken başı dik, omuzları gerideydi. Hareketleri belirgin bir özgüven sergilemekteydi. Merdivenlerde, koridorlarda oynayan Kaya ve diğer sınıf arkadaşları yanlarından geçerken büyük bir şaşkınlıkla Sena’nın başındaki taca baktılar. Karton tacın önünde rujlu dudakların bastırılmasıyla oluşturulmuş koyu kırmızı kocaman bir dudak izi vardı. Birkaç kişi dudak izini işaret ederek aralarında fısıldaştı. Sena hiç aldırış etmedi. Fısıldaşmalardan neredeyse marazi bir şekilde zevk alıyor ve kendisiyle gurur duyuyordu. Sınıfa girdi. Telaşa arkasından koşan Kaya ile göz göze geldiler. Sena abartılı jestlerle alaylı bir şekilde reverans yaptı. Kaya donakalmıştı. Bir şeyler söyleyecek gibi oldu fakat o sırada arkasından içeri giren sınıf arkadaşlarından çekinerek sustu. Sena küçümser bir ifadeyle dudağını bükerek başını çevirdi. Sırasına oturup arkasına yaslandı.

Sigara dumanı dağıldı. Ekrandaki sohbet kutusunda bu sefer kulak ikonuyla birlikte yeni bir mesaj belirdi.

“Sır tutar mısın?”

Sena merakla ekrana baktı.

“Sakın kimseye söyleme.”

Ekranada Kaya’nın mesaj yazmaya devam ettiğini gösteren küçük baloncuklar görüldü.

“Korkmuştum. Biliyor musun?”

Sena’nın “Evet, biliyorum,” diyen yüz ifadesi Kaya’yı sessizce yanıtlar gibiydi.

Ekranada yeni bir ikon daha belirdi:

Elinde çiçeklerle reverans yapan bir adam.

“Öpücüklerin kraliçesine.”

Sena gülümsedi. Dizüstü bilgisayarına doğru eğildi. Arkasına yaslandığında sohbet ekranında Sena'nın yanıtı belirmişti. Büyü-yerek bütün ekranı kaplayan kırmızı bir dudak ikonu.

Damardan

“Yanınızda kimse yok mu?”

“Yok.”

Bir türlü tatmin olmuyor. İyice emin olmak için arkama doğru bir göz atıyor.

“Yalnız mı geldiniz?”

“Evet,” diyorum.

“O zaman güvenliği çağıralım. Değerli eşyalarınız için... Beni izleyin lütfen.”

Beyaz siluetin peşisıra yürüyorum. Kendi gibi kimliksiz, beyaz ve steril bir odaya alıyor beni. Bir sürü keskin kokulu şişe: Batikon, amonyak, tentürdiyot... Gazlı bezler, tek sıra halinde yanyana dizilmiş sedyeler, jilet gibi çarşafklar. Üzerine yatınca batır bunlar.

Odayı bölmelere ayıran beyaz perdeyi çekiyor.

“Burada soyunabilirsiniz.”

Elinde arkadan bağcıklı, mavi, kâğıt gibi bir şey. Uzatıyor.

“Bunu üzerinize giyip uzanın lütfen.”

Çıkıyor dışarı. Çantam elimde kalakalıyorum bir süre. Koyacak bir yer aranıyorum. Yatağın baş ucunda bir sandalye duruyor. Yan bölmelerde de var bunlardan. Mırıl mırıl... Bu sessiz. Çantamı bırakıyorum üzerine. Gözyaşlarımı koyacak yer yokmuş, itiyorum geldiği yere. Gömleğimin düğmelerini çözmeye başlıyorum. Etek, çorap, En son ayakkabılar. Mavi kap kâğıdını kat yerlerinden açıyorum. Kollarımdan geçirip uzanıyorum. Bağcıklar açık kaldı.

Biri beyaz perdeyi çekiyor. Güvenlik gelmiş.

“Eşyalarınızı teslim alacaktım.”

Sandalyenin üzerindeki çantayı işaret ediyorum.

“İçinde ne olduğunu sayar mısınız?”

“Cüzdan, anahtar, cep telefonu. Başka bir şey yok.”

Açıyor çantayı, cep telefonumu eline alıyor. İnceliyor... Mesaj kutusunu görmemiştir. Belki de görmüştür. Ben de gördüm. Bu sabah, bip sesiyle uyandığımda. Çok erkendi daha. Çalar saatın çalmasından çok önce.

Ben gelmiyorum. Geçmiş olsun.

Güvenlik acımış mıdır şimdi bana? Kim gelmiyor hanımefendi? Neden gelmiyor? İstiyorsanız ben...

Sormadı hiçbir şey. Göğüs cebinden kalemini çıkarıyor. Telefonun markasını elindeki forma dikkatlice kaydedip çantanın içine geri koyuyor. Sonra cüzdanı çıkarıyor. İçini açıyor. Yüksek sesle sayıyor.

“İki yüzlük, bir yirmilik, üç onluk, bir beşlik...”

Hepsini tek tek not ediyor. Cüzdanı yerine yerleştirip kapatıyor çantanın fermuarını. Tutuyor sapından, eğreti.

Elindeki formu uzatıyor.

“Okuyup imzalayın lütfen.”

Fazla yaklaşmam, biraz uzakta dururum.

Oysa son mesajında böyle yazmıştı dün gece, başımı yastığa koymadan önce. Eminim bundan.

Herkesin bir kimsesi var. Benimki de bu işte... “Geldi. Benim için çıktı evden,” diyebilseydim. Çantam elinde, dövmelelerini siper ederek sımsıkı tutup... Bir köşede, bekleseydi... Üzerinde aşınmış zımbalı deri montu, yakalarını kaldırmış, başı önünde. Endişeli, suskun, korkmuş. Göz kapakları yerde, o vahşi kurt bakışlarını saklasaydı terbiye etmek isterlerse diye.

İmzalıyorum formu. Hani insan içine çıkacaktık birlikte. Hani evden çıkacaktık. Bir keresinde asansöre bindik, aynada aksimize baktık. Yakıştırdık. Sokağa da yakıştırdık. Meyhaneye, pastaneye, sinemaya ve hastaneye de... Sen bir köşede. Azıcık uzakta. Elinde güvenliğin alıp götürdüğü çantamla...

Hemşire geri geldi. Damar yolumu açacakmış. Eldivenli elle-riyle, o lastik lastik olmuş eller...

“Avucunuzu yumruk yapıp iyice sıkın. Derin bir nefes alın.”

İğnenin ucu yavaşça, derimin hemen altındaki mavi damara gi-riyor. İçimi acıta kanırta yayılan bir sızı. Oysa senin sapladığın en-jektör... Hani bacaklarımın arasına, adının baş harflerini kazıdığın-da... Geceleri sıkılıp tek başına çıkıyorum ya bazen... Aklım karışır da bir hata yaparsam, kimin olduğum anlaşılsın diye... Böyle acıt-mamıştı canımı. Neden bilmiyorum. Galiba güvendeydim o zaman.

İlla ki içime bir şeyler saplaman gerekiyor senin. Şişesi, dildo-su... Sözcükler ya da. Sözcükleri saplaman gerekiyor. Damardan. Yoğun yoğun, inceltmeden; basman gerekiyor.

“Hazırız,” diyor hemşire.

Görevli sedyeyi itiyor. Küçük lastik tekerlekler gıcırdayarak dönüyor. Floresanlarla aydınlatılmış, kireç beyazı labirent gibi

koridorlarda, kaya kaya ilerliyoruz. Duvarlar çırılçıplak. Üzerime yıkılıyor. Işık göz bebeğimin içinde. Batıyor. Gözlerimi kapatıp, tekrar açıyorum. Geldik. Kocaman dev gibi bir kapının önündeyiz şimdi. Kanatları ağır ağır açılıyor. Birtakım yüzleri görünmeyen yeşil giysili kişiler teslim alıyorlar beni.

Ameliyathane buz gibi. Hani seninle evden çıkıp İsveç'e buz otele gidecektik. Buz yeşili yeşilleri örtüyorlar üzerime. Üşüyorum. Ve sen ameliyathanenin önünde, uzak bir köşede bile olsa, gelip beklemiyorsun beni.

Bekleseydin, işte o zaman, hele de elinde çantamla; şık, cici-li bicili bir kadın eşyasıyla... İşte o zaman... Es geçip yüzündeki binbir hormonla çıkarttığın iki kuruş sakalı, deri montunun altına saklamaya çalıştığın o iki küçük çıkıntıya takılacaklardı. Sonra da, yuvarlarından fırlayıp açılmış merak dolu kocaman gözleriyle, onlara baka baka... Hanfendi, hastanız çıktı mesela...

Acıtıyor sözcükler. Bağyan, abla... Omuriliğinin ortasına saplanan bir kanül gibi. Şiddetli bir Osmanlı tokadı, etine batıp kanatan sivri bir tırnak ya da bir tükürük. En okkalısından. Yutulmuyor... Katlansaydın benim için. Azıcık uzakta, bir köşede, elinde çantamla...

Doktor geldi. "Ağzınızı açın," diyor. Boğazımdan aşağıya bir boru mu indireceklermiş nedir? Bir sprej sıktılar. Uyuştur boğazım. Yutkunamıyorum... Sözcükleri.

Şimdi uyku zamanı. Suratı maskeli birileri, çok korkunç birileri eğiliyor üzerime. Açık damar yolumdan, attığın mesajın açtığı yaraların içine, basıyorlar anesteziyi.

Ben gelmiyorum.

Kırmızı

İçine gömüldüğü şampanya rengi kanepeden yaklaştırmam için işaret ediyor. Bir kaç adım atıp açık bacaklarının önünde diz çöküyorum. Bana çizmelerini uzatıyor. Yavaşça çıkarıyorum. Çizmenin içerisindeki siyah pamuklu çorapları hafif nemli ve sıcaklar. Sol ayağını kucağıma alıyorum. Okşuyorum. Çoraplar yumuşacık. Üzerinde ellerimi gezdiriyorum. Parmaksız eldivenlere benziyorlar. Sonra yavaşça çekip çıkarıyorum. Ayağına en az iki numara büyük gelen sert, kaba görünümlü kocaman kovboy çizmelerinin içerisine utançla gizlenmiş küçük ayaklarına, narin biçimli parmaklarına bakıyorum. Kıyaslıyorum elimde olmadan. Benimkiler daha büyük ve etli. Eğiliyorum. Bir ayağını avuçlarıma içerisine alıp kokluyorum. Çok güzel kokuyor. Deri, ter ve nem karışımının parmaklarının kuytularında gizlenen rayihasını içime çekiyorum. “Ayakların çok güzel,” demek istiyorum ama korkuyorum. Parçalar beni söylersem. Çekinerek iki küçük zarif parmağını ağzıma alıyorum. Kararsız görünüyor. Hoşuna gittiğini biliyorum ama göstermek istemiyor. Çekiyor ayağını. Aşağıya göğsüme doğru indiriyor. Bastırıyor, parmaklarıyla göğsümü kavırıyor ve sıkıyor. Ayaklarının yarattığı baskının sıcaklığı bedenime dalga dalga yayılıyor. Yere oturuyorum. Bir ayağımı bacaklarının

arasına uzatıyorum, terliğimin burnu ile hafifçe bastırıyorum ve başımı kaldırıp gözlerinin içersine bakıyorum.

Yapmamalıydım... Bir anda karın boşluğuma bir tekme indiriyor. Tek bir hamlede ne olduğunu anlayamadan yere kapaklanıyorum. İç organlarım yerinden çıkacak sanki. Kendimi korumak için bir cenin gibi kıvrılıyorum, başımı ellerimin arasına alıyorum. Çıplak parkenin cila kokusu burun deliklerime doluyor.

– Sana kırmızı sürme demedim mi?

–

– Sevmiyorum!

Korkuyorum. Bacaklarımı karnıma doğru iyice çekip küçülüyorum. Evinin içersine kaçıp saklandığımı zanneden ince kabuklu küçük bir salyangoz gibiyim. Ayaklarının altından çıkacak küçücük bir “çıt” sesiyle yok olmayı bekliyorum. O ise, küçük çaresiz hayvanlara işkence etmeyi oyun zanneden, neler olacağını neredeyse saf bir araştırmacı merakı ve coşkusuyla görmek için sabırsızlanan acımasız bir çocuk gibi. Ancak ağzını açtığında odayı dolduran beklenmedik ve korkutucu derecede kalın sesi ne kadar yanıldığımı gösteriyor.

– Cici kızlar kırmızı oje sürmez.

Çömeliyor. Gümüş rengi burnu açık ince topuklu terliğimi ayağımdan çıkarıyor. Burnunu, avucunun içinde sıkıca kavriyor. Sivri topuğuyla bir tane vuruyor. Sonra bir tane daha... Birbiri ardına gelen topuk darbeleri etime saplanıp iğne gibi batıyor. Canım yanıyor. Acı tarifsiz ancak bilinmedik değil. Çünkü ben küçüklükten alışığım ince topuklara. Her bir vuruşta, annemin kırmızı ojeli güzel ayaklarından çıkardığı sivri topuklu parmak arası terliği, öfkesinden çatlayan sesinin yankısı eşliğinde hafızamın zaman tünelinden bir işgal ordusu gibi çıkıp geliyor. İçinde bulunduğum şu anı bütün acımasızlığıyla ele geçiriyor, “şimdi”

oluyor. Ne bekliyordum? Geçmiş yırtarcasına fırlayıp gelen; bazıları için çocukluk günlerine demir atan bir kurabiye lezzeti, bazıları için ise tehditkâr bir topuk sesi.

Çocukluğumun mezarlığına gömdüğümü zannettiğim ses soruyor:

Benim gibi mi olmak istiyorsun?

Seni çağırmadım ki ben. Ölüsün sen. Git buradan. Beni rahat bırak. Acı artık dayanılmaz. Bir zamanlar bedenini kırmızılarla cilalayıp satan annesinin ojelerine, rujlarına özenen küçük kız içimde çırpınıyor. Artık bitmesini istiyor. Yalvarıyorum, “Dur yapma.” Darbeler aniden kesiliyor. Nefes bile almadan hareketsiz bekliyorum. Kolunu tekrar kaldırıyor. Kalbim sıkışıyor. Daha şiddetli vuruşlara hazırlıyorum kendimi. Hayır. Beklediğim gibi olmuyor. Ayakkabıyı hırsla odanın bir köşesine fırlatıyor. Köşelenin yere çarparken çıkardığı “tak” sesi ile gözlerim kapanıyor ama henüz bitmedi. Bu kadar kolay kurtulmama izin vermez. Biliyorum bunu. Şimdi saçlarımdan tutup yüzümü kendine çeviriyor. Saç diplerim çekiliyor, cildimin gerilmesiyle ağzımdan küçük bir inilti çıkıyor. Yanağımda patlayan tokat nefesimi kesiyor. Yanağım ateş gibi. Yanıyor. Ayağa kalkıyor. Bir erkek için neredeyse utanç verici derecede küçük olan zarif ayakları iktidarını tesis etmek için yanıp tutuşuyor ve bir işkence aletine dönüşerek başımı eziyor.

Buz gibi bir sesle konuşuyor:

– Aklın nerede senin!

Zayıf bir sesle fısıldarcasına yanıt veriyorum,

– Özür dilerim.

Ayağını daha da bastırıyor.

– Özür dilerim ne?

– Efendim. Özür dilerim efendim. - <https://rantey.org>

– Bunları kimler için sürüyorsun? Söyle!

Bordoya çalan koyu kırmızı ojeli ayağımı tutup kendine çekiyor. Başparmağımı ağzına alıp hırsla dişlerini geçiriyor. Mücadele edip ayağımı geri çekmeye çalışıyorum. Nafile. Çene kemikleri keskin bir kapan gibi. Canımın acısı katlanarak artıyor. Bırakıyorum kendimi ağlamaya başlıyorum. Kaslarını gevşetiyor. Başparmağımı bırakıyor. Yavaşça yere indiriyorum ayağımı. Korkuyla bekliyorum. Elinin baş ve işaret parmağı ile çene kemiğimin eklem yerlerine bastırıyor. Ağzım açılıyor. Eğilip içine tükürüyor. Bir an için dudaklarımız birbirine değiyor. Sonra geri çekiliyor. Ellerini çektiğinde ağzımı kapatıp yutkunuyorum. Kendi kanımın tadını alıyorum ağzıma bıraktığı sıvının içinde.

– Kırmızı sevmiyorum, bir daha sürme.

Beni kucağına alıp yatak odasına yöneliyor. Artık bitti. Biraz olsun sakinleşiyorum. Başımı omzuna yaslıyorum. Yine de kollarında yaralı bir hayvan gibi titriyorum çünkü defalarca yaptığım gibi yine süreceğim bu kırmızı ojeleri, biliyorum. Aklım nerede, biliyorum. Hiçbir zaman “cici kız” olmayacağım. Bunu da biliyorum. Nihayet yumuşamaya başlamış olan kara gözlerinin içine bakıyorum. Daha ne kadar ileri gidebilir? Bilmiyorum. Ve korkuyorum... Kendimden.

Torso

Fön makinesini tutan elini bileğinden, bir zzz sesi eşliğinde, üç yüz altmış derece döndürdü. Hareketini dizlerinin üzerinde hayranlıkla izleyen yakışıklı kölenin, kirpiklerine kadar inen ipeksi sarı kâkülleri tel tel ayrılıp havalandı.

– Siz gerçek bir mucizesiniz. Canım elektronik hanımım benim.

Kadın kahkahayı patlattı. Fönü susturdu. Kâküller sakince genç adamın alnının üstüne düşerek eski biçimini buldu.

– İzin verir misiniz?

Doğrulup ayağa kalktı. Fön makinesini sıkıca kavrayan, myoelektrik elin üzerine küçük bir öpücük kondurdu. Polyester ve akrilik bileşenli kozmetik eldivenin muhafaza ettiği biyonik parmaklar açıldı. Aleti elinden aldı, hafifçe geri çekilip sahibesini, bir sanat eserinin karşısındaymışçasına seyre durdu.

– Sayborgların Afrodit’isiniz.

– Teşekkür ederim tatlım.

– Hazır mıyız, soyunalım mı artık?

Kadın sırtını dikleştirdi. Göğüslerinin ortasına beyaz bir kelebek misali tutturulmuş kadife fıyonklu dantelli sutyeninin, örtmekten

ziyade fütursuzca sergilediği tombul göğüslerini ve -şuh bir edayla yan dönerek- minik tanga külottan taşan kalçalarını gösterdi.

– Yeterince çıplak değil miyiz sence şekerim?

– Evet öyleyiz. Fakat bugün için bize sadece güzel başımız ve muhteşem torsomuz gerekiyor.

– Torso-morso. Yahu bıkmadın mı hâlâ bu laflardan, müzelik miyim ben?

– Elbette öylesiniz benim canım efendim ama dinlemek istemiyorsunuz ki...

– Peki, bu seferlik anlat ama kısa kes. Fazla süsleyip püsleyip, sabrımı taşıma sakın.

Köle çapkınca gülümsedi.

– Belki azıcık süslerim... Biliyorsunuz hanımımın şefkati kadar cezası da kutsaldır benim için.

Sadık bir köpek gibi mutlulukla başını sahibesinin kucağına koydu.

– Hayalimde her bir kıvrımı kusursuzca yontularak nakış gibi işlenmiş, ince damarlı, süt beyazı mermer bedeniniz, zarif boynunuzun üzerinde bütün görkemiyle yükselen, bir yanı tanrıçanın inayetiyle parlanmış, öbür yanı gazabının gölgesiyle karamış, tekinsiz, ama bir o kadar da asil yüzünüz ve topuzunuzdan şakaklarınıza zarıfçe dökülen bilgelik timsali gümüş rengi saçlarınız ile yüksekçe bir kaidenin üzerindesiniz. Galerideki en gözde parça sizsiniz. Sergi salonunun tam orta yerinde bütün ihtişamınızla yücelmektesiniz.

– Bak sen!

– Bense sadık bir kul gibi etrafınızda dolaşan, bakımınız ve güvenliğinizden sorumlu basit bir gece bekçisi... Ziyaretçiler gidip, müze boşaldığında; hava kararmaya yüz tutmuşken...

– Ay ben bunun nereye gideceğini biliyorum. Canlanıyorum değil mi?

Heyecanla başını kaldırıp, ıslıl ıslıl gözlerle Hanımına baktı.

– Ancak ben sizi öpmeye cesaret ettikten sonra.

– Tamam işte. Deliler gibi sevişiyoruz falan filan... Öff... Çok klişe.

– Sabaha karşı, üzerinde durduğunuz kaidenin önüne teslimiyetle, kendimden geçercesine diz çöküyor, tüm cesaretimi toplayarak, tevekkül içerisinde, “Teşekkür ederim efendim.” diyorum. Siz ise, sedanızın; buyruğuyla mest eden kontralto tınısıyla, başımı kaldırıp ağzımı açmamı emrediyor ve içine buz gibi mermer tükürüğünüzü bırakarak beni ödüllendiriyorsunuz. Lütfunuza mazhar olduğumda maddeniz içime akıyor; sizden pay alıyor, bir parçanız haline geliyorum. Ve nihayet günün ilk ışıkları galerinin ortasına düşüp sizi esas formunuza kavuştururken, aynı anda ben de tam önünüzde, dizlerimin üzerinde, ebediyete kadar köleniz olma mutluluğuna kavuşmanın sarhoşluğu içerisinde taşlaşıp bir heykele dönüşüyorum.

– Demek öyle...

Sahibe, derin düşüncelere dalmış pozlarda bir süre bekledi. Çok mühim bir tespitte bulunmak üzereymiş gibi boğazını temizledi.

– Kendini hanımefendine itaat halindeyken bir esere, temaşa nesnesine dönüştürüp sergileyerek, köleliğin bir sanat olduğunu göstermek istiyorsun demek.

Alaycı bir ifadeyle, yalandan, suratını ekşitti.

– *Ars erotica* bitti canım. Sen nerelerde kaldın. Artık *scientia sexualis* çağındayız. Bilimsel takıl azıcık. Bir kere, torso değil *quadrilateral amputee* diyeceksin. Böyle ifade edersen, beni daha doğru bir şekilde tanımlamış olursun tatlım. Ayrıca, noksan, sakat,

amiyane tabirle hem kötürüm hem de çolak birinin, hatta abartmayalım, bırak yarım porsiyonun tekini, dört başı mamur uzuvlarla donanmış herhangi birinin kölesi olmak istemek; önünde diz çökmek, tükürüğünü yutmak, çişini içmek...

– *Pissing!* Ah bu çok...

– gibisinden fanteziler kurmak ve bundan haz duymak şeklindeki patolojik durumunun, zannımca, analiz edilmesi; bu garip arzularının altında yatan *pathos*'un kaynağına inilip, nedenlerinin açığa çıkarılması gerekiyor. Demek ki, acilen çocukluğun araştırılacak, hatıralar toplanacak, serbest çağrışım, olmadı hipnoz... Pipom nerede?

Köle kahkahalara gülmeye başladı.

– Neyse, ciddi olalım. Özetle; işbu *patogeneze*'in hizmetinde olan bilumum psikolojik ve psikiyatrik yöntemlerle sorununun kökenlerine ulaşıldığında, sapkın hazlarından kurtulmanın yolu da açılmış olacaktır. Biliyorsun, hakikat özgürleştirir.

– Ne özgürleşmesi canım? *Ars erotica*'nın seçkin hanımefendisinin 7/24 eğitimi ve denetimi altında bulunmaktan; itaatkâr köleniz olmaktan gayet memnunum benim birtanecik efendim. Öte yandan, bilime karşı bu kadar da kuşkucu olmayın canım. Neticede siz benim Tekno-Tanrıçam değil misiniz? Bu durumda, torsonuza, biyobileşeniniz demeyi öneriyorum. Ne de olsa elektronik parçalarınız da bir o kadar kutsal benim için. Hem, madem Torso'yu pek sevmediniz, bir de bilimkurgu meraklıları ve fütüristler için düşündüğüm senaryonun konusunu dinleyin.

– Tamam, ama çabuk ol.

– Olay gelecekte geçiyor. Sayborglar dünyayı ele geçirmişler ve ben de sizin esirinizim. Kendi halinde, romantik ve biraz da içine kapanık bir tango öğretmeniyim. Geldiğiniz gezegende buna benzer bir dans ne görülmüş ne de duyulmuş. İşte bu nedenle canımı

bağışlamışsınız. Belki de benden bu dansı göstermemi isteyeceksiniz. İçimde korku ve heyecan var. Planlarınız konusunda hiçbir şey bilmiyorum. Demir parmaklıklar arkasında, hakkımda vereceğiniz kararı çaresizce bekliyorum. Nihayet hapsedildiğim kafesin önüne geliyorsunuz. Çok ama çok seksisiniz. Bense perişan haldeyim, beyaz gömleğim yırtık, kollarımdaki çizikler hafifçe kanıyor. Bana bakıp gülüyorsunuz. Beni hem zavallı, hem de ilginç buluyorsunuz, çünkü zayıf ve çelimsiz kollarıma kıyasla, sizin çelik, karbon ve titan alaşımından yapılmış olan kollarınız çok daha güçlü ve benimle ilgili korkunç emelleriniz var. Bunu sezebiliyorum...

– Hımm, *cageing*, güzeeel...

– Bu sadece başlangıç benim güzel hanımefendim. Sonrası uzun. Şimdi sizi hazırlayalım. Gerisini akşam anlatayım isterseniz.

– Elektronik parçalarımızdan kurtulalım diyorsun yani.

– Ne yapalım, teknoseksüeller şansına küssün.

– E hadi o zaman, demonte olalım şekerim.

– İsterseniz önce dinamik kollarınızı çıkarmakla başlayayım canım efendim.

Kadın gülümseyerek başını hafifçe yana eğdi ve kollarını uzattı. Adam yatağın ucunda oturmakta olan hanımefendisinin önünde bir ayindeymiş, kutsal bir ibadeti yerine getiriyormuş gibi diz çöktü. Önce kadının sol koluna uzandı. Omuz başından aşağıya doğru hafifçe okşayarak, elini deri-metal karışımı bedeninde gezdirdi. Dirseğinin biraz üstündeki sokete geldiğinde durdu. Dikkatli bir şekilde tutup yavaşça çekip çıkardı. Sonra güdük kısmı saran sili-kon kılıfı sıyırdı. Dirseğinin biraz altındaki buruşuk derinin üzerine nazik bir öpücük kondurdu. Ürperdi kadın. Sağ kolunu uzatıp sevgiyle saçlarını okşadı.

– Teşekkür ederim efendim...

Adam yine aynı özenle sağ kolu da çıkardı. Yatağın kenarına koymadan önce elinin parmaklarını hafifçe okşadı.

– Ah benim güzel hanımefendimin ojeleri bozulmuş. Siz çalışırken yenilerini süreyim isterseniz.

– Boş ver ojeyi şimdi. Ortalarda ol. Bana gerekebilirsin.

– Nasıl isterseniz. İzin verirsiniz şu güzelim bacaklarınızı da...

Secde eder gibi eğildi. Dudaklarını silikon ayakların üzerinde gezdirdi. Sonra yavaş yavaş yukarı doğru çıkararak, pırıl pırıl parlayan çelik ayak bileklerini öpmeye başladı. Kadın hafiften inledi. Vidaların üzerinde diliyle dairesel yörüngeler çizerek, ateşli öpüşlerle baldırındaki pistona ve mikroişlemci kontrollü dizine kadar yükseldi. Çelik eklemlerin içine dilini soktu.

– Hanımım, sayborg sahibem benim. Öyle güzelsiniz ki... Bu güçlü bacaklardan gelecek cezaların hayaliyle neredeyse bile isteye hata yapasım var.

Kadın tatlı sert azarladı.

– Yeter artık şapşal. Bak, tek bir hareketimle o dilini kopartırım ona göre.

– Benim sevgili sahibem ne zaman çıkıp yürüyecek üzerimde?

– Beni yeterince memnun ettiğin zaman. Hadi artık uzatma da bitirelim bir an önce işimizi.

– Çizmelerinize bakım yaptığım günleri hatırlıyor musunuz?

– Elbette tatlım.

– Baldırlarınıza kadar yükselen, sivri burunlu, iğne topuklu siyah deri çizmelerinize nasıl da tapardım. Hele onları size giydirmeme ve sonra da öpüp okşamama izin verdiğinizde... Şimdi *C-leg*'lerinize yaptığım gibi, dilimin ucuyla, her yanını, topuklardan başlayarak... Ama bu yeni bacaklarınızı da öyle çok seviyorum ki...

- Senin için çizmelerin ince, yumuşak derili olanlarını seçerdim.
- Çelik ya da deri, tanrıçamın ayakları, bacakları her zaman kutsaldır benim için.

Bacağın üst kısmına doğru elini uzattı. İki eliyle nazik ama sıkıca kavrayarak soketi ve içindeki silikon kılıfı çekti çıkardı. Güdük kısmı hafifçe okşadı.

- Burası terlemiş biraz. Rahatsızlık vermiyor değil mi? Kaşıntı filan? Eğer cildiniz tahriş olursa affetmem kendimi. Akşam yatmadan önce ılık suyla yıkayıp kremleriz. Biraz da masaj yaparım olur mu melikem benim? Demir leydim, karbon kraliçem. Soketler ve silikon kılıfları da temizleyip bir güzel bakımını yaparım. Bakalım öbür bacağımız nasılmış?

Eğilip öteki diz üstü protez bacağı da dikkatlice çıkardı. Dudaklarını güdük kısmından başlayarak bacağın iç kısmına doğru gezdirmeye başladı. Yavaş yavaş kasıklarına ulaştı.

- Bak bu gidişle akşam benden hakikaten bir titan tokadı yiyeceksin. Sırası mı şimdi?

Mırıldanarak minik öpüşlerle devam etti.

- Canım, aşkım, ecem, tanrıçam benim. Güzelliğinize doyum olmuyor ki... İzin verin birazcık daha... Hem... Çekim öncesi gerginliğinizi de atmış olurdunuz.

- Dur canım yeter. Sırnaşma. Hadi artık götür de kollarımı bacaklarımı şarja tak.

Başını uzatarak odanın dışına doğru seslendi.

- Atilla, canım ben hazırım.

Odanın kapısı tıkladı. Atilla kameraman ile içeri girdi. Eleman omuz kamerasının yanından başını uzatıp sessizce selam verdi.

- Kraliçem! Nihayet hazırlanmışsın.

– Atillacım bak, gereksiz sıkıntılara girmeden bitirelim şu çekimi. Geçen seferki gibi senaryoda, pozisyonlarda falan son dakika değişiklikleri istemem ona göre. Yine o amatör takımını getirmedin yanında değil mi?

– Yok kraliçem olur mu? Bu arkadaşları özel olarak seçtim. Tecrübeli adamlar. Tanışsın birazdan zaten. Önce seni yatakta yalnız çekelim. Giriş kısmını yani. Kaçırılmışsın, bir odada tek başınasın. Korkmuşsun falan filan... Arkasından adamlar girecekler. İki kişi. Sonra bildiğin şekil devam ederiz. Arada gerekirse keser pozisyonları birkaç açıdan çekeriz. Sakso, *bukkake*, sandviç...

– Tamam tamam, tekrara gerek yok, senaryodan bakıp ezberledim sırasını. Sen oyuncuların haber ver. Doğru dürüst hazırlanmadan çıkmasınlar karşıma.

– Tabii canımın içi. Senin kadar profesyonelini inan ki görmedim bu âlemde. Merak etme ikisi de işinin ehli. Yarım saatlik, bilemedin kırk beş dakikalık bir parça alt tarafı. Senin için hiçbir şey. Sonra ben her zamanki gibi montajlayıp editler, sana son halini gösteririm. Oldu mu hayatım?

– Evet evet, ben bitmiş halini görüp onaylamadan sakın siteye koyma.

Odanın bir köşesinde kucağında iki kol ve iki bacakla beklemekte olan kölesine döndü.

– Hadi tatlım ne duruyorsun? Ama kaybolma ortalıktan. Bakarsın aktörlere *fluffer* gerekir.

Atilla selam verip odadan çıkan kölenin arkasından baktı.

– Yahu yıllar önce bir skandal *CBT* çekimi yapmıştık hatırlıyor musun? Başında beyaz kepin ve daracık üniformanla, gece nöbetinde hastasına sondayla işkence eden hemşire rolünde nasıl da nefes kesiciydin. Daha işaret parmağını dudaklarına götürüp bir sus

işareti yapmanla, araya taraya bulduğumuz aktör bozuntusunun gözleri yuvarlarından fırlamış, herif yatağın içinde korkudan bü-züşüp, sapsarı kesilmişti. O arada, senin çocuk... Birileri nereden bulduysa, kapıp getirmiş *fluffer* diye... Nasıl gayretli, yavrum, uğ-raşıyor didiniyor takımları kaldırıyor, fakat herif sondayı görünce gazı kaçan balon gibi yine puf...

– Yaa... Hatırlamaz olur muyum? Bütün set çıldırma noktasına gelmiştik. Bir de “yılların kölesi” diye çıkmış karşıma... Kof herif.

– Sen sonunda patlayıp “Atın bu bamyayı,” diye bağırınca, se-ninki fırlamıştı ortaya “Ben yaparım,” diye. Meğer nasıl da gönül-lüymüş.

– Gözümün önünde dört dörtlük bir köle dolanıyormuş da ha-berim yokmuş.

– Oyunculuk için çıldırıyor. Baksana, niye onu...

– Olmaz öyle şey, aşk başka iş başka.

– Kraliçem, şu çocuğun bir kerecik gönlünü yapıver. Bak ne diyecektim, bir ara oturup seninkinin “Torso” projesini konuşsak. Yarışma mı ne bulmuş bir yerlerden.

– Beni öyle yarışma falan diye havaya sokup sakata getirmeye kalkmayın Atilla. Benim izleyici kitlem anlamaz öyle muallelin estetiğinden. Ucube ve azgın. Bizde konsept bu canım. Hem ona başka görev vereceğim. Bilimkurgu senaryosu yazacak.

– Azgın demişken, yanlış anlama ama senden küçük bir isteğim olacak kraliçem. Bak biliyorsun, izleyici biraz zorbalık görmek istiyor, çaresizlik falan. Senin bakışlar... nasıl desem... fazla sert. Hınzır bir tarzın var ve çok eğleniyorsun. Bu sefer korku istiyorum. Gözlerde ürkeklik...

– Niye? Bugüne kadar çektiğimiz azgın sakat serisi peynir ek-mek gibi sattı ama.

– Tamam, tabii satıyordu, canım benim, ama tükettik o konuyu. Deflarca çektik bitti. Şimdi biraz da mağduru oynayacaksın. Azıcık boynunu bükeceksin, ağlayıp yalvaracaksın.

Gözlerini kırıştırtarak boynunu yana doğru eğdi.

– Böyle mi?

– Aynen tatlım. Aynen böyle kraliçem. Sakın bozma bu pozu aklına kazı.

Kadın gülererek hafifçe sağ kaşını havaya kaldırdı.

– Bu poz sana ekstradan yüzde ona malolur anlaştık mı Atilla?

– Yaaa, sen ne diyorsun kraliçem.

– Baksana bana, söylesene kimden çıkıyor senin çoluğunun çocuğunun rızkı?

– Aşkı, en çok kazandıran oyuncum sensin. Yıldızımsın kabul ama...

– Hadi hadi, anlaştık sayıyorum. Tadımızı bozma.

Atilla derin bir iç çekti.

– Oldu kraliçem, ne yapalım. Hakkını böyle tayin ediyorsan... Emrin başım üstüne. Şimdi artık hazırsak, giriş planı için yatağın ortasına yüzüstü uzanıyorsun, hafifçe boynunu kaldırıp kanadı kırık bir kuş gibi ürkekçe kameraya bakıyorsun. Mahalledeki acımasız çocuk çetesinin bir sapanla aşağı indirdiği küçük bir serçe mesela. Korkuyla çırpınıyor ama bir milim ilerleyemiyorsun. Cellatların... kötü çocuklar, yavaş yavaş sana doğru yaklaşıyorlar...

Hemen bitişikteki sandık odasında, bir yandan hanımının uzuvlarının enerjiyle dolmasına nezaret ederken, bir yandan da emirlerini ivedilikle yerine getirmek üzere kulağı kırıste, dizüstü bilgisayarının kapağını açtı.

“...Yaklaşan ayak seslerinin koridordaki yankısını duydu. Sesler gittikçe netleşiyordu. Onun ayakları... Kendine has o sert yürüyüşünün metalik tınısını tanımıştı. Anahtar kilitte döndü. Kafesin demir kapısı gıcırtyla açıldı. Saatlerdir taş zeminde kıpırtısız uzanıyordu. Beyaz gömleği lime limeydi. Siyah sigaret pantolonunun sımsıkı sardığı çırpı gibi zayıf, güçsüz bacaklarını ve dışısının çevresinde kur yaparak dans eden bir ak turna kuşunun kanatları kanatlarını andıran, iki yana açılmış bereli kollarını umutsuzca hareket ettirmeye çalıştı. Hanımefendi yaralarının iyileştirir miydi? Sanatını icra etmesine izin verir miydi acaba? Başını zorlukla yerden bir karış kaldırdı. Parıltısıyla gözlerini kamaştıran o aman vermez çelik kollar, çenesini kavramak üzere uzandığında...

Atilla kameramana döndü:

– Hadi bakalım başlıyoruz. Ve... ekşin.

Pi

“İçinde ne kaldıysa...” diyorum,

“Acıyor mu?” diyor.

“Bırak artık kendini,” diyorum,

“Henüz değil,” diyor.

Birbirine karışan iki dil, iki beden. Çok tanıdık ve tamamen yabancı. Eski İstanbul’un muhteşem manzarasının tanıklığında birleşiyor, oluşuyor bir hibrit yapı.

“Bize bir batakhanе bulsaydın,” diyorum. Gizli işler izbe yerlerde yapılır.

Yirmi yıllık özlemi, bir otel odasında on üç saatte gidermek. Anıları diriltmeye çalışırken, yeninin cazibesine, bilinmeyen suların akıntısına kapılmak. On altı yaşındaki utangaç kızın özlemiyle sarılırken ısırgan, saldırgan bir kadınla karşılaşmak. Ergenlik çağında sıkıştırarak seven delikanlının acıdan haz devşirmeyi bilen bilinçli dokunuşları ile buluşmak.

“Kokun aynı,” demişti. Seninki de öyle. Bedenini inceliyorum geçmişin izlerini sürerek. Hem aynı hem farklı... Sağ omzunun hemen altında, kolunun üst kısmında bir π sayısı. Gizemli, irrasyonel,

sonsuz basamaklı π . Arşimet sabiti. Neden π ? Sonra bir anda π 'nin atası düşüyor aklıma. Bulunan ilk irrasyonel sayı: Karekök iki, $\sqrt{2}$. Geometrik oranların, sayısal ilişkilerin kesinliğini altüst ettiği için kâşifi tarafından hasıraltı edilerek cezalandırılan ve yine de onun adıyla, “Pisagor sabiti” olarak anılan anarşist sayı. Pisagor. Üçgenin değişmez kuralından daireye, $\sqrt{2}$ 'den π 'ye uzanan yolculuğun ışığını yakan rehber. *All is number*, her şey sayıdır ve hatta her şey orandır diyen bilge adam.

Gençliğimi sayısal dizilerin dikenli telleriyle kuşatıp kanatan matematik aşığı eski sevgilinin bedenine mihlanmış π işte böyle alıp götürüyor beni ve adeta sorguluyor: Her şey sayı mıdır?

Her şey sayı mıdır? Her sayı bir oran mıdır? Her oran bir ilişki midir? İlişki bir sayı mıdır? Sayılar sonsuz mudur? Öyleyse ilişkiler sonsuz mudur? Kuralı var mıdır peki? Ardından ne geleceği belli mi? Kendini tekrar eder mi? İrrasyonel midir ilişki? Bir kesinlik olarak orada bulunan, ancak hesaplanamaz, ölçülemez olan mıdır? Yirmi yıl önce düşlemek mümkün müydü mesela bu otel gecesini? Eğer öyle olsaydı daha mı az üzüldük geçen yıllarda?

Cevap veremiyorum. Sevgilinin kolundaki π , gecenin zifiri karanlığında, “Bak bana ve düşün,” dercesine parlayıp; zihnimin şavkında dile geliyor: “Bu gece 3 harfli kelimeyle sarhoş oldunuz, üstüne 1 şişe içtiniz. 4 parça giysiden kurtuldun. 1 elini saçlarına uzattı, 5 telini okşadı. 9 dakika sonra birleştiniz, 2 saat seviştiniz, 6 dakika dinlendiniz. 5 kere oğlunu anlattın, 3 kere onun çocuk hasretini dinledin. 5 kere filmlerden, 8 kere eski sevgili ve eşlerden, 9 kere de kayda değmeyen şeylerden söz ettiniz. Sonra 7 dakika güldünüz, 9 dakika sustunuz. 3 saatlik sohbetin ardından 2 saat tekrar seviştiniz. Birbirinizin kollarında 3 dakikada uyu ya kaldınız. 8 dakika birbirine dolanmış bedenlerinizin uykusunu uyudunuz. Sonra ayrılıp kendi düşlerinizin kollarına sığındınız ve devam ettiniz sayılarınızı saymaya. Sen 4 saat, o da 6 saat uyudu.

Uyuyamadığın 2 saatte, 6 kez içini çekerek, 4 dakika ve 3 dakika ve yine 3 dakika ve 8 dakika... Tam yirmi üç basamak boyunca gözlerini yatağa, sevdiğine çevirdin. Yatakta uyuyan çok iyi tanıdığın ve hiç tanımadığın adamı izledin.”

“Artık horluyorum,” demişti ama horlamadı. Eskiden sırt üstü yatardı, ben de göğsünde uyurdum. Eskiden. Şimdi yan dönüyor, mermer bir heykel gibi kıpırtısız yatıyor. Gülümsüyor, mutlu. Belli ki nihayet barışmış kendi sayılarıyla. Ben de daha fazla kavga edemiyorum üstüme dağ gibi yığılan rakamlarla, yorgun düşünüyorum. Çaresiz bırakıyorum kendimi yatağa ve belki de uykumda bilinçsizce devam ediyorum uçsuz bucaksız basamaklarla hesaplaşmaya.

Saat çalışıyor. Bedenime sarılıyor. Çok güzel. Biraz tadını çıkarıyorum. Sonra sıyrılıyorum kollarından. İki semt öteye, işe gitmeliyim. Okyanus ötesine, evine dönmeli. Banyoya gidiyorum. Akşamdan kalma suratıma çeki düzen veriyorum. Geri dönüp giyiniyorum. Biraz daha zamanım var. Beni geçirmek için yataktan kalkmak üzere doğruluyor. Tırnaklarımı omuzlarına geçirip sertçe bastırıyorum yatağa. Üzerine eğiliyorum. “Ne yapıyorsun?” diyor. Belli ki romantik bir vedalaşma düşünmüş. Peki, öyle olsun.

Başım önümde. Yüzüne bakamıyorum, gözlerine bakamıyorum. Beş dakika daha, sonra sekiz dakika ve iki dakika daha bakamıyorum yüzüne. Gözün karnı yoktur. Doymak bilmez o, bilmiyor musun? Anneannem söyledi bana. Yoksa eskilere kulak vermedin mi hiç bugüne kadar? Bakamam yüzüne. Daha fazla zaman dilenemem. Gözlerindeki hüznü daha fazla göremem. Kendiminkini gösteremem. Duyguları yüzümün vitrininde ucuz mallar gibi teşhir edemem.

Yerimden doğruluyorum, ayakkabılarımı giyiyorum, çantamı omzuma takıyorum. Hızla kapıya yürüyorum. Pantolonunu giyiyor, bana veda etmek üzere arkamdan geliyor. Bize ait anılarla

dolmuş ve artık bizim olmuş olan, numarası ömrüm boyunca aklımdan çıkmayacak bir otel odasının kapısında hoşça kal demek üzere dönüyorum. Sarılıyoruz birbirimize ve son kez öpmeden önce omzunun hemen altındaki hain dövme takılıyor gözüme. π : 3,14159.....

Hocam

“Hayatlarımız farklı,” diyor hocam. “Ne önemi var,” diyorum. Ama işte içinde bulunduğumuz duruma “teleolojik” yaklaşmalıymışız. Oysa benim teleolojim, “kendinde ereğim” sen değil miydin canım hocam?

Sonuç olarak, her zamanki zarafetiyle, son derece felsefi bir şekilde, “Hayır,” diyor. Reddediyor beni canım hocam. Teleolojik tasmamı boynumdan çekip alıyor. Ödevsiz, hedefsiz bırakıyor. Arzuları gerçekleşmeyen, başıboş kalan yüreği sahipsiz bırakılmanın acısıyla boşlukta savrulan bir insan ne yapar benim sevgili hocam? Hayallerini yeniden kurar ve çaresizce gerçekleştirmelerini umar. Ben de böylece, kendi fantezi dünyamın derinliklerine kaçıyorum ve başka yerlerde ortak bir zemin arıyorum arzularımı mümkün kılmak için. Yani bir nevi *wishfull thinking*.

Şimdi hocamla Beyoğlu’nda yürüyoruz. Ayağımda topuklu ve her tarafı taşlarla süslü, pırıl pırıl, çok havalı ayakkabılar var. Hocam ayakkabılarıma söyleniyor. Hafif alaycı bir ses tonuyla “Seni Nişantaşı’na götürmek lazım mı,” diyor. Haklı, bu ayakkabıların yeri Beyoğlu değil çünkü. Uymaz bunlar Beyoğlu’na, yani bir kavram olarak Beyoğlu’na. Anlıyorum onu. Birkaç hafta sonra 1 Mayıs’ta yumruğunu havaya kaldırıp slogan atarak yürüyeceği bu

caddede görmek istemiyor bu taşlı, topuklu, kokoş ayakkabıları. Hemen ayakkabıları ayağımdan çıkarıp çıplak ayak kalıyorum. Hocam üzülüyor, ayakkabılarımı giymemi istiyor, “Ayaklarına bir şeyler batacak,” diyor. Batsın. Ayakkabılarımı giymiyorum. Hocamın gözlerinin içine bakarak ayakkabıları çöp kutusuna atıyorum. Hocam, daha çok üzülüyor. Bana kıyamıyor, o da ayakkabılarını çıkarıp çöpe atıyor. İkimiz de yalınayak kalıyoruz. Birbirimize ve çıplak ayaklarımıza bakıp gülüyoruz. Sonra öpüşmeye başlıyoruz. Beyoğlu çok kalabalık, çevremizde büyük bir insan seli var. Hepsi bir yerlere akıyor. Bizse birbirimizin içine akıyoruz. O dakika zaman duruyor. Bir anın içine sığdırılmış, başı sonu olmayan, sonsuzlukta asılı kalmış bir varoluşun içinde kayboluyoruz.

İşte tam o sırada cümlesini tamamlıyor: “Hayatlarımız çok farklı.” Ama seninle zihnimde yaşadığımız bu güzel an, “Hayatlarımız çok farklı,” cümlecığının içine sığiverdi işte. Sonra ben onu bu cümlecığın içinden çıkarmak ve ona hayat vermek için seni gerçekten de öptüm. Ama bilmiyordun ki Beyoğlu’na gittiğini. Sen beni kanepede, bense seni Beyoğlu’nda öptüm. Ancak senin ayakkabıların hâlâ ayağında, benimkiler de öyle. Biraz sonra yatak odasına gidip soyunsak da onlar kalacak ayaklarımızda. Bu yüzden de salt bedensel bir birleşmenin ötesine geçemeyeceğiz.

Daha sonra hayallerimle birlikte yataktan kalktım. Daireden çıktım, merdivenlerden indim, indim, indim. Kendimi karanlık bir tünelde buldum. Hiç korkmadım, kaygılanmadım, çünkü biliyorum ki hiç kimse sonsuza dek kalmıyor bu delikte. Burada adına “iyileşme” denen bir süreçten geçiyorsun. Sadece ilk aşkın ardından düştüğünde korkutur bu delik, sadece ilk seferinde çıkış yok sanırsın. Daha sonra aynen eroınmanlar gibi, her arınmanın ardından yeniden düşersin aşkın kuyusuna. Ancak bunun geçici bir ikametgâh olduğunu bilirsin. Yine de kanlı savaşlar yaşanır burada. Ruhunun sonsuz aşka, kayıp sevgilinin çektiği o tatlı acıya mazoşistçe tapan idealist yanı ile gündelik yaşamın üretim

bandına mekanik teslimiyeti dayatan pragmatik yanı çeker kılıçları. Bu savaşın kayıtsız şartsız galibi pragmatik olandır. O bir farenin peyniri küçük küçük kemirmesi gibi, yiyip bitirir dayanılmaz gelen yürek ağrısını. Sonra bir bakarsın ki gitmiş, geriye sadece peynirin aroması kalmış. Bunun için o, bütün araçsallığıyla; seni her gün yataktan kaldıracak, yüzünü yıkatacak, işe gönderecek ve hislerini zımparalayıp ruhunu boş kümeye dönüştürene kadar zihnini gündelik koşuşturma, ödenecek fatura ve insanlığını iğdiş eden her türlü yaşam pratiğinden türeyen ödev ahlâkının üzerine boca ettiği görevlerden müteşekkil gerekliliklerle şişirecek.

Ruhumun sevgiliyi tanrı belleyen; teleolojisini, ahlâki ödevini -her daim yenilmeye, ölü tanrı ile tekrar tekrar yüzleşmeye mahkûm olma pahasına- aşka vakfetmiş idealist tarafı ne yapsın şimdi? Kazanmak, aşkın imgesini yaşatmak istiyorsa eğer, pılı pırtıyı toplayıp gitmeli bu diyarlardan. Bir tablonun, hikâyenin ya da melodinin içine yerleşmeli ve orada zamanı durdurup sonsuza dek her yeni okumayla birlikte kendini yeniden üretmeli.

Öyleyse ben de kederli ruhumu yatıştırmak, onu her seferinde zamana yenilmekten kurtarmak ve ona, unutuşun çöllerinde, yitik aşkı muhafaza eden küçücük bir dulda sunmak için bu öyküyü yazıyorum. Seni de benim canım sevgili hocam, seni de bu küçük hikâyenin içine yerleştiriyorum. Sonsuza dek acı çekecek güce sahip olmadığım, maddi varlığımla değişime karşı duramadığım için, bir teselli olarak, kurmaca bir evrende, direngen kalemimle, ruhumun arzuladığı şekilde yaşıyorum seni.

Mine

Kadıköy'ün arka sokaklarında izbe bir pasajın önünde kararsızca duruyor. Cebindeki notu çıkarıp bakıyor. Pasajın ismini son kez kontrol ediyor. Doğru yerde. Kısa süren bir kararsızlık ânı...

Binadan içeri giriyor. Sağlı sollu küçük küçük dükkânlar. Eski-ciler, sahaflar. Dükkânların önündeki tezgâhlarda sergilenen yığınla ıvır zıvır, incik boncuk, elden düşme posterler. Vitrinlere dizili plaklar, örgü işleri. Çekinerek bakıyor yabancı olduğu bu dünyaya. Devetüyü rengindeki kaşmir ceketinin iç cebinden bir fotoğraf çıkarıyor. Sahilde bir kadın gülümsüyor objektife. Kah-verengi dar pantolon, sık deri ceket, saçlar sımsıkı toplanmış... Boynundaki fular bütün bu uyum ve ciddiyetten kaçıp kurtulmak istercesine uçuşuyor ya da sadece o gün hava rüzgârlıymış demek ki. Besbelli kendine güvenen, ayakları yere sağlam basan bir kadın bu. 'Bir zamanlar... Oğlandan önce,' diye düşünüyor adam, 'işte aynen böyleydi.'

Hediyelik eşya satan dükkânlardan birinin vitrininden içeri bakıyor. Kasada yaşlıca bir adam. Temiz görünümlü, tıraşlı, güven veriyor. Cesaretini toplayıp içeri giriyor. Elindeki fotoğrafı uzatıyor.

"İyi günler. Acaba bu kadını tanıyor musunuz?"

Yaşlı adam fotoğrafı eline alıyor. Gözlüğünü takıyor. Dikkatlice inceliyor.

“Sanmıyorum.”

“İyi bakın. Fotoğraf karanlık çıkmış. Aslında gözleri yeşil. Bir yetmiş boylarında kumral...

“Hayır, hiç görmedim.”

Fotoğrafi geri veriyor. Sonra duraklıyor...

“Bir daha bakabilir miyim? Kim bu kadın?”

Oğlumun anası, karım sözcüklerinin arasında bocalıyor. Konuşmıyor. Kadıköy’ün arka sokaklarında aylardır ümitsizce dolaşan bir adam... Çaresiz, yorgun, yenilmiş... Dükkân sahibi hâlâ fotoğrafı inceliyor. Bekleyiş sonsuza dek sürecek gibi. Nihayet konuşuyor.

“Bu kadına benzeyen bir kadın var bu pasajda. Ancak böyle bir kadın değil. Bu kadın... Ne bileyim... çok farklı. Eskiden fotoğrafçıydım ben. Vesikalık çekerdim. Bakışları hem aynı hem farklı. Bedeni, duruşu... Bu kadın başka biri. İkisinin farklı kadınlar olduğuna yemin edebilirim. Ancak inkâr edilemez bir fiziksel benzerlik var.”

“Lütfen söyler misiniz, nerede bulabilirim bu kadını?”

“Yeri pasajın üçüncü katında. Fal bakıyor. Tarot. Bir de astrolojik harita çıkarıyor. Çok moda bu aralar.”

“O fizikçi. Üniversitede doçenttir kendisi. Güler geçer böyle şeylere.”

“İşte ben de söylüyorum ya beyim, görünürde hiç alakaları yok. Açıklayamıyorum, hem hiç benzemiyor, hem de çok benziyorlar.”

Dükkân sahibi eliyle asansörün yerini işaret ediyor. “Yine de bir bakın isterseniz.” Metin teşekkür ediyor. Eşyaların gelişigüzel sergilendiği karmakarışık tezgâhların arasından geçip asansörün

olduğu hole yöneliyor. Duvarların sıvaları dökülmüş, yerler pis, yapış yapış. İğrenerek asansörün düğmesine basıyor. Katta olduğunu fark edip kapısını açıyor. Aniden karşısına çıkan aynadaki akisiyle yüz yüze geliyor. Bir an için duraklıyor. ‘Ne arıyorum burada ben? Geri mi dönsem?’ Hep aynı cümle yankılanıyor kulaklarında: “Unutmayın, bambaşka bir kadın bulacaksınız...” Sonunda biniyor. Asansör, hafifçe sarsılıp gıcırıyor. Bir zamanlar beyaz olan düğmeler kararmış, numaralar silik. Üçüncü kata çıkıyor. Beyaz yağlıboya bir kapının karşısında duruyor. Tedirginliğini biraz olsun üzerinden atabilmek için, zili çalmadan önce birkaç kez derin derin nefes alıyor ve sonunda kahverengi tuşa basıyor.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir sürenin ardından kapı açılıyor. Karşısına çıkan kadına hayretler içinde bakakalıyor Metin. Hem karısı hem bir başkası... Çok çekici bir kadın. Aynı fotoğrafını gösterip tarif ettiği gibi: Bir yetmiş boylarında, kumral, yeşil gözlü. Ama bakışlar... Gözlerinde her zaman hayranlık duyduğu o analizci zekâ pırıltısının izlerini arıyor. Karısını arıyor. Bu gözler ise dalgın, sanki dünyaya buzlu bir camın arkasından bakan, bir nevi hayal dünyasında yaşayan gözler. Karısının bir ton boya sürse bile son derece natürel duran göz makyajına inat yeşil, pembe boyanmış; kirpikler mavi. Her zaman derli toplu duran saçlar dağınık, gelişigüzel omuzlarına dökülüyor. Başında ancak ilkokul çocuklarına yaraşır pırıltılı bir taç. Üzerinde pastel tonlarında, yeşil üzerine çiçek desenli şifon bir elbise...

Hazırladığını sanmıştı kendini. Ne kadar yanıldığını dehşet içerisinde anlıyor. Kendini tutamıyor çekinerek, “Özge,” diyor. Kadının gözlerinde onu tanıdığına dair en ufak bir iz göremiyor. “Mine,” diye düzeltiyor kadın. “Affedersiniz, birini mi aramıştınız?” Cevap veremiyor Metin. Uzun uzun kadının gözlerinin içine bakıyor. Bir işaret, bir kabul... Evet, tanıyorum seni, kocamsın, diyen ve onu bağrına basacak bir iz, bir duygu kırıntısı. Kadın, Metin’in ısrarlı bakışlarından rahatsız oluyor. “Fal için mi gelmiştiniz?” “Evet,”

diye zar zor yanıt veriyor Metin. “Beyefendiciğim, neden öyle söylemediniz? Lütfen içeri geçelim.” Kadın önden gidiyor ve onu bir salona buyur ediyor.

Eski eşyalar, koltukların üzerine serilmiş işlemeli örtüler, rengârenk minderler ve iki tane de puf var. Mor perdeler, şamdanlar, üzerleri yeşil, pembe tüllerle örtülmüş abajurlar salona loş ve gizemli bir hava katıyor. Yanan tütsünün kesif kokusu bunun deliklerine doluyor Metin’in. Bu salonun, Özge’nin sade ve modern tarzı ile kıyasladığında çok daha sıcak bir mekân olduğunu kendi kendine itiraf ediyor. Kadın, Metin’e oturması için salonun kuzeyindeki koltuğu işaret ediyor. Koltuğun önünde duran koyu renkli mor örtülü sehpanın üstündeki şamdanın mumlarını yakıyor. Ardından kendisi de karşısındaki koltuğa yerleşiyor. Aralarındaki sehpanın üstünde duran kadife keseden tarot kartlarını çıkartıyor. Özellikle merak ettiği bir konu olup olmadığını soruyor. “Hayır,” diyor Metin.

‘Nereden öğrendin bütün bunları.’ Evde astroloji ya da fallarla ilgili tek bir kitabın varlığını bile hatırlamıyor. ‘Ne zaman ilgilenmiş olabilir ki bütün bunlarla? Nasıl oldu da ben hiçbir şey fark etmedim.’

“Beyefendiciğim, isminizi soruyordum, daldınız.”

“Affedersiniz,” diyor Metin. ‘Şaka gibi, ismimi soruyor. O kadar çok fısıldadın ki sen benim ismimi kulağıma.’ Kadına bakıyor, tanıdığına dair hiçbir belirti yok gözlerinde.

“Adım Metin.”

Önce mırıldanarak kısa bir niyet duası okuyor kadın ve ardından büyük bir ciddiyetle kartları tek tek açmaya başlıyor. Hepsini açtıktan sonra bir süre sessizlik içerisinde kartları inceliyor.

“Ah beyefendiciğim, zorlu bir yaşamınız olmuş sizin. Evinizde büyük bir acı görüyorum. Bir kayıp.”

‘Evlat acısı... Hatırlıyor musun? Sen o sırada neredeydin Özge? Kendinden kim bilir kaç yaş küçük bir zibidiyle, kendi öğrencinle hem de. Ben kendi âlemimde, oğlumuz beceriksiz bakıcısının ellerinde...’ İcini çekiyor. Elini ceketinin cebindeki çüzdanına uzatıyor, içinden sararmış bir vesikalık fotoğraf çıkarıp kadına uzatıyor.

“Bir ev kazası. Altı yaşındaydı...”

Kadın fotoğrafı eline alıyor. “Ah yavrum, çok küçükmüş.”

Metin kadının yüzüne bakıyor, bir çözülme arıyor. ‘Hiç mi hatırlamıyorsun oğlunu?’ Gözlerinde saklamaya çalıştığı gizli yaşları arıyor Metin. Fakat kadın şefkatli, duyarlı görünse de bir yabancıya bakar gibi tutuyor elindeki fotoğrafı. Hiç titremiyor eli. Ardından yatıştırıcı bir sesle ağır ağır konuşmaya başlıyor.

“Evrenin kendine göre bir akı, bir bildiği vardır beyefendiçim. Tanrı onu yanına almış, cennetine. Kim bilir belki de korumak için. Allahın sevgili kulu olduğu için. Sorgulamak bizlere düşmez. Kaderle savaşmak, karşı gelmek, isyan etmek uğursuzluk getirir. Dua edeceğim oğlunuz için.”

Kadın şefkatle gülümsüyor. Sonra yanmakta olan mumların arasında bir ayindeymişçesine sessizce bekliyor. Adeta Metin’in dile getiremediği acısını dinliyor. Ardından uzanıp hafifçe omzuna dokunuyor ve yeniden kartların üzerine eğiliyor.

“Aşk hayatınız... Sevdiğiniz kadın...” Duraklıyor, önündeki kartları uzun uzun inceliyor. Büyük bir ciddiyetle kelimelerin üzerine basarak konuşuyor. “Aldatma görüyorum. Yanıltma. Kendi gerçeğini gizlemek gibi bir şey... Nasıl söylesem, bir yüzü daha var onun. Sevdiğiniz kadın sizin için bir yabancı.”

“Evliyim ben,” diyor Metin, ‘seninle’ diye eklemek istiyor, susuyor. “Adı Özge,” diyor. Pasajdaki hediyelik eşya satan adama gösterdiği fotoğrafı uzatıyor.

Kadın fotoğrafı alıyor. Kendi fotoğrafına bir yabancı gibi kayıtsızlıkla bakan karısını seyrediyor Metin. Artık karısı olmayan bambaşka bir kadını.

“Güzel kadın.”

Fotoğrafi geri uzatıyor ve devam ediyor, “Üzülmeyin, mutluluğu başka bir kadında bulacaksınız. Sevdiğinize benzer ama bambaşka bir kadında.” Önündeki kartları işaret ediyor. “Bu kartlar yanılmaz hiç.”

Metin’in kadının karşısına oturduğundan beri gözlerine hücum eden yaşlar artık yanaklarından aşağı süzülüyor. Daha fazla tutamıyor kendini, ayağa kalkıyor. Yüzüne haykırmak istiyor. ‘Özge’sin sen. Yeter artık bu oyuna bir son ver. Nereden geldim buraya. Eşyalarının arasında o lanet doktorun kartını bulmaz olsaydım keşke. Sen kaybolmuş bir eş olarak kalsaydın.’ Karısının son bir yıldaki anlaşılmaz davranışlarının, sık sık ortadan yok olmasının nedenini açıklayan ve bir tokat gibi yüzünde patlayan iki kelimelik teşhisi hatırlıyor: Çoklu kimlik... Doktor uyarmıştı ama: “Unutmayın, çok farklı bir kadın bulacaksınız.” Şimdi kıyamıyor karşısındaki kadına. ‘Üzmek neye yarar. Geri getirmez ki bana hayatımı. En iyisi gitmek, bir an önce uzaklaşmak.’ Veda etmek için ağzını açıyor, sözcükleri arıyor. Engel olamıyor kendine, o çok iyi bildiği, söylemeyi özlediği isim yeniden dökülüyor dudaklarından, “Hoşça kal Özge.”

“Beyefendiciğim ne oldunuz? İyi değilsiniz siz. Bir bitki çayı yapayım ister misiniz?” Yanına geliyor, elini avuçlarının içine alıyor kadın. Elbisesinin sıyrılan kolunun ortaya çıkardığı zarif bileği ve onu saran bileklik gözüne çarpıyor Metin’in. Rengârenk yünlerden beceriksizce örülmüş. Derhal tanıyor bilekliği. Oğlan yuvada yapmıştı anneler günü için. ‘Demek unutmadın.’ Doktora kahrolarak sormuştu, “Hiç mi hatırlamaz benimle kurduğu yaşamı?” “Hatırlayabilir de,” demişti doktor. “Özge’yi biliyor tabii.

Yaklaşık bir yıldır savaşıyordu onunla. Ama hatırlamak? Bunu kesin olarak bilemeyiz. Belki bir rüya görmüş gibi. Ancak kimliğini reddeden birine ‘o benim’ dedirtemezsiniz. Ondan size kocası gibi davranmasını bekleyemezsiniz. Seçimini yaptı, öldürdü o Özge’yi. Peşine düşmeyin. Bırakın kim olmaya dayanabiliyorsa öyle yaşasın. Katlanabildiği, barışabildiği kimliğiyle yaşasın.”

‘Başkasını istemiyorum ben. Hadi Özge, kendine gel. Gidelim buradan. Bir çılgınlık yaptın. Bir hata. Çok büyük bedel ödedin. Hadi hayatım. Falların, yıldızların arkasına saklanacak kadın değilsin sen. Akıllı kadınsın. Gökyüzü gizli güçlerin değil, bilimin konusudur senin için. Hadi sevgilim yalvarırım, evimize gidelim.’ Hâlâ ellerini avuçlarının arasında tutan kadının bileğindeki örülmüş yünlere yeniden bakıyor. Kadının çok derinlere gömdüğü, bilincinin dışına süpürdüğü geçmişe dair bir anıya; neden takmakta olduğunu, kimin yokluğunu temsil ettiğini bilmeseydi bile geçmiş yaşamından bir pranga gibi gönüllü olarak sürükleyip getirdiği, içine bir annenin en büyük acısını, evladıyla göbek bağına kesen vicdan azabını gömerek mazoşistçe sahiplendiği bilekliğine. Onunla ilgili bildiği, tanıdığı tek nesneye...

‘Neden gittin? Neredesin? O gözlerin arkasına bir yerlerde misin? Oysa biz... Sevmiştik birbirimizi.’ Ancak açamıyor ağzını, düşündüklerini söyleyemiyor, çünkü Özge’nin gözleriyle ona bakan kadın artık bir başkası. Bu kadının elleri sıcacık, yumuşacık, şifalı. İyileştiren, ruhunu tedavi eden kutsal bir kaynak sanki. Ne demişti? “Evrenin kendine göre bir aklı...” ‘Sağaltır mı oğlumun acısını?’ Kadının, masal diyarlarındaki bereketli toprakları andıran gözlerinin derinliklerine bakıyor. Taşlaşmış kalbinde bir şeyler yerişiyor. Küçük bir filiz. Mavi çiçeğe dair.

Yenidoğan Endişesi

— Alo, anne n’aber?

— İyiyim kızım sen nasılsın? Yormuyorsun kendini değil mi? Bak şunun şurasında kaç gün kaldı.

— Öff... Sabrım taşıtı artık. Elim ayağım, her tarafım şişti. Hareket edemiyorum. Belim de ağrıyor.

— Canım, sık dişini çok az kaldı.

— Dün bütün öğleden sonra kızımın odasında oturdum. Ah anne, bir görsen, İrem’in odası o kadar güzel oldu ki... Yatak takımını beyaz üstüne pembe çiçekli. Birbirine uysun diye sipariş ettiğim pembe perdeyle halıyı da dün sabah getirdiler. Her şeyi tastamam. Kıyafetlerini yerleştirdim. Birlikte aldığımız tulumlarla babaannesinin ördüğü patikleri falan, hepsini yıkayıp ütülerdim, çekmecelere koydum. Artık bir an önce gelsin kızım.

Demek ben bir kızım. Daha kendim bile bilmiyordum kız olduğumu. Oysa annem ne kadar çok şey biliyor... Ne iyi. Herhalde güzel bir şeydir kız olmak. Adım İrem. İrem, kulağa hoş geliyor. İrem, İrem, İrem... Annemin ne kadar da ahenkli bir sesi var. Onu sadece sesinden tanıyorum ama şimdiden çok seviyorum. Üstelik içi o kadar sıcak ve rahat ki çıkasım yok gibi. Ama işte annem her

şeyimi hazır etmiş, ne güzel. Odam pembe-beyaz, sabırsızlanıyorum görmek için.

— Anne, sen de bana hamileyken çok hayal kurar mıydın? Nasıl olacağımı düşünür müydün? Bebeğimi o kadar merak ediyorum ki...

— Kızım şimdi siz çok şanslısınız. Ultrason var, ne teknikler var. Bizim hamileliğimiz merak içinde geçirdi. Cinsiyetini bile bilmezdik.

— Evet, haklısın. İrem'in ultrason resimleri ne güzel değil mi! Hemen albüme yerleştirdim. Burnu minicik aynı sana benziyor. Gözleri nasıl olacak acaba? Turgut'un annesinin gözleri mavi. Bakarsın gözleri babaanneye çeker. Çocukları ona benzememiş ama Selma da Turgut da benim gibi kahverengi gözlü. Hele Selma, hepten babaya çekmiş. Aman anne, bu Selma da çok kıllıdır. İster misin bizimki de kapkara bir şey çıksın? Hani kız halaya çeker derler ya.

— Kızım neler düşünüyorsun Allah aşkına. Eli, ayağı sağlıklı olsun der insan. Hem şimdi öyle şeylerin çözümü var. Epilasyon var. Ne gerekiyorsa yaptırırsınız büyüünce.

Mavi gözlü olabilirim. Anneminki kahverengiymiş. Güzel değil mi annem? Eminim gözleri çok güzeldir. Ona benzemek isterim ben. Ya halama benzersem peki? Çok kıllı olursam? Kıllı olmak neden kötü acaba? Neyse, çaresi varmış. Epilasyon çok can yakar mı ki?

— Anneciğim çok haklısın. Allah saklasın, bizim Turgut'un bir arkadaşı var bankada, oğullarına mental retardasyon teşhisi konmuş. Geri zekâlı yani. Düşünebiliyor musun, ne feci. Oğlanın ismini söylediklerinde hiç bakmıyormuş, hiç konuşmuyormuş. Haliyle şüphelenmişler tabii.

— Kızım, durduk yerde neler çıkarıyorsun. Kötü düşünceler belayı çeker. Olumlu ol.

— Bir de genetikmiş galiba. Tuğrul'un o arkadaşının kuzeninin oğlunda da varmış zaten.

— Aman aman, bizim ailemizde yok öyle şeyler. Maşallah, Turgut'un ailesi pek düzgün. Turgut da akıllı, tuttuğunu koparan çocuk.

Mental ne? Bende yok, olmaz öyle şeyler. Retardasyon falan olmam ben. Bi kere, ben daha doğmadan annemi dinliyorum. İsmimi de biliyorum. İlgiliyim her şeyle, meraklıyım. Daha şimdiden konuşmaya da başladım. Hem bizim ailemiz çok sağlıklı.

— Haklısın anne. Turgut zekidir. Üniversitede çok başarılıydı. Ben hep onunla çalışırdım sınavlara. İşe yeni başladığımda, her başım sıkıştığında akıl fikir vermiştir. Üç dört ay sonra işe geri döneceğim zaten. Şimdi çocuk yetiştirmek çok masraflı. Arkadaşlardan duyuyorum hep, özel okullar ateş pahasıymış. Bu zamanda İngilizce öğrenmek şart. Ayrıca devlet okulları bitmiş, iyi eğitim almazsa üniversitede doğru dürüst bir bölüme girmesi hayal olur. Bütün bunları, geleceği düşünmek, planlamak lazım.

— Tabii kızım. Planlı programlı olursanız her şey tıkr tıkr yolda gider.

Annem-babam akıllı, çalışkan. Hayatımı ne güzel planlıyorlar. Benim için en doğru kararları veriyorlar. İyi okullara gönderecekler. İngilizce de öğreneceğim. Üniversiteyi kazanmak çok mu zor acaba? Ya ben düzgün bir yere giremezsem? Neyse o zamana daha çok var. Önce büyümem lazım. Ben de annem-babam gibi çok akıllı olur, çok çalışır kazanırım üniversiteyi de.

— Anne, biliyor musun, ben baleyi çok yakıştırıyorum kız çocuklarına. Hele o pembe tütüleri, pisipisileri yok mu? Hem, bale yapan kızlar çok zarif oluyorlar. Duruşunu, yürüyüşünü falan etkiliyor. Müzik de çok önemli tabii. Müzik kulağı olsa keşke. O zaman kesin piyanoya da başlatırım.

— Ah kızım, senin küçüklüğünde akıl edemedik biz böyle şeyleri. İremciğim bale de yapar, piyano da çalar. Siz her türlü imkânı

sağladıktan sonra neler yapar benim torunum. Bizim üst komşunun kızı çok yetenekli piyanoya. Yarı zamanlı konservatuarı kazanmış. Okuldan sonra oraya gidiyormuş. Biz alt katta hep dinliyoruz. Her gün iki-üç saat çalışıyor. Aslında çocukcağıza da acıyorum biraz. Doğru dürüst oynayamadan geçiyor çocukluk günleri.

— Ne yaparsın anneciğim. Her şeyin bir bedeli var. Onun da ileride asıl mesleğinin yanında müzisyenliği olacak. Bir altın bilezik daha. Böyle düşünmek lazım.

Bale yapacağım, çok zarif olacağım. Piyano da çalacaktım. Ne güzel, ama ya müzik kulağım olmazsa? Hem her gün o kadar çalışabilecek miyim? Yok yok, yaparım ben, onu da yaparım. Çok imkânlarımız olacak bizim.

— Ayyy! Allah kahretsın seni!

— Alo alo!

— Kızım ne yapıyorsun? Utanmıyor musun hem de hamile kadının camına! Terbiyesiz. Kim temizleyecek bu mezbeleyi? Sen mi? Yolla anneni bir çift sözüm var. Kesiyorum bu topu da ortadan. Artık çok oldun sen!

— Serap, kızım? Alo? Ne oldu?

— Ne olacak anne şangır şungur indi cam aşağı. Yetti artık! Senin komşunun kızına bak, bir de bizimkine bak. Şu üst kattaki var ya... Yani, inan ki kız diyorum ama dilim varmıyor; buna kız demeye bin şahit ister. Tam erkek Fatma. Bütün gün tepemde top sektirmeler, şut çekmeler... Yetmiyor dışarıda azıyor. Öğleden sonra birazcık uyuyayım diyorum, nerdeee. Bende kafa bırakmadı. Üstelik küfürbazın teki. Kapıcı çocuklarıyla çata çat. Bir görsen, felaket, çirkin de bir şey. Hiç mi sahip çıkmıyorlar buna? Top peşinde, üst-baş toz içinde. Hayır, parasında değilim, bastırıp yaptırıveririm ama kim uğraşacak bu cam kırıklarıyla şimdi. Valla kendi gelsin süpürsün. Boyu devrilesice. Öf yani öfff!

— Dur kızım sinirlenme. Keskin sirke...

Ya ben de top oynamayı seversem. İzin vermez mi annem acaba? O kıza niye karışmıyorlar? Her istediğini yapabiliyor mu? Ya zarif olmazsam, güzel olmazsam, akıllı olmazsam; piyanoyu, balayı beceremezsem? Ödevlerimi yapamaz, hayallerindeki kız olmazsam, sevmez mi annem beni? Büyümek ne zormuş. Taşıyamam bu kadar yükü. Şimdi burası çok rahat, sıcacık, güvenli... Dışarı çıkmak istemiyorum ben galiba. Bir yolunu bulup sımsıkı tutunsam annemin rahmine, içerde kalsam... Ama nasıl?

— Ahhh! Bak işte gördün mü! Feci bi sancı saplandı. Başlıyor galiba. Kapatıyorum anne. Hemen Turgut'u arıyorum. Sen de babamı alıp hastaneye gel. Gecikmeyin sakın.

Hayır, olmaz! Hastaneye falan gitmek istemiyorum. Burayı çok sevdim. Lütfen...

Bu korkunç çığlık da ne böyle? Nereye gitti annemin o yumuşacık, güzel sesi? Acaba o da benden ayrılmak istemiyor mu? Şimdi burada onu ne güzel uslu uslu dinliyorum. Bedeninden koptuğumda itaatkâr bir evlat olamazsam, hayallerini yıkarsam diye korkuyor olabilir mi? Yumuşak başlı olmazsam, söz dinlemeyip kendi yolundan gitmeye kalkarsam bana da bağırır mı böyle? Hayır hayır, dayanmalıyım, burada kalmak istiyorum. Ne yapsam? Şu kordona dolanıp sımsıkı tutunsam, annemin içine kısıvrak bağlansam işe yarar mı acaba?

— Serap Hanım, bir aksilik var. Gelmiyor bebek. Normal doğumda daha fazla ısrar edersek, korkarım hayatı tehlikeye girecek. Sezaryene alalım diyorum sizi.

Nasıl yani? Zorla mı çıkaracaklar beni? İstemiyorum. İstemem! Ama? O da ne? Olamaz, parlak bir metalin ucu göründü. Dur, yaklaşma. Annemin bedenini delip içeri giriyor. Yarılıyor

annemin eti. İnat ettiğim, içine yapışıp çıkmadığım için kestiler! Annemden ayrılmamak bir seçim değilmiş demek ki. Ya beni af-fetmezse? Ya ölürse? Ya bana ne yapacağımı söyleyecek kimse olmazsa? Savaşacağım bir anne... Eyvah! Her taraf, her yerim kan! Korkuyorum. Çok korkuyorum... İyice büzülsem şuracığa. Sığınsam. Oh... Neyse, bıçak geri gitti. Peki şimdi ne olacak? Bu da ne? Bir el mi? Annemin paramparça yarılmış karnından içeri uzanıyor. Bir yabancı... Annem dışında bir varlık. İlk defa... Dokunuyor bana. Güçlü parmaklarıyla kavırıyor. Çekiyor... Dolandı-ğım kordon, tasmam... Hâlâ boynumda... Ölümüne asılıyorum... Sıkıyor sıkıyor... Çıkıyorum...

Ayin

Varsa kudretin, diz çökerim önünde hemen.

Tasmam boynumda.

Zincirini elinde tut,

dolaştır beni sokak sokak.

Havada kan tutulması var.

Dumanı tüten meydanlar, saçılan uzuvlar.

Sen yine de zincirimden tut,

dolaştır beni gecenin karanlığında sokak sokak.

Sen ve ben, ikimiz...

Sisli çıkmazlarda,

hiçliğe karışan ölülerin arasından,

süzülerek geçelim.

Çevir başını, bakma bana.

Yollarda sürükle sadece, peşin sıra çeke çeke.

Yalnız ölüler...

Asılıyorum zincirime.

İki kişilik bir ayin yapalım.

Kutsa ve cenneti ver bana,

ölülerin huzurunda oynanan bu *vahşet tiyatrosunun* ortasında.

Sigarandan nefes ver.

Sana sığınıyorum, nefesine...

Gözünün ferini ver.

Sana sığınıyorum, gözlerine...

Üstümü çıkar,

kan ve gözyaşlarını örtelim.

Ayaklarımı çöz,

yeter ki yerler incinmesin.

İnliyor yerler,

usulca geçelim.

Üzerimde beyaz bir elbise,

dilinin ucunda sessiz bir ağıt,

çekişen canların eşliğinde,

her şey yok hükmüne geçmeden önce,

dolaştır beni sokak sokak.

Nankör seni! Ece'nin kalbi paramparça. İçindeki merhametli, direngen anneye kızıyor. Diğerkâmlığını işbirlikçiliğe vardırdığı; erkin yasasını uygulamaya, fallus olmaya kalktığı, onu hiç mi hiç sevmeyen, fedakârlığının zerresini hak etmeyen küçük serseriye defolup gitmesini söyleyemediği için kızıyor. Ne ki, kudretin tadını tatmış, itaatkârının gözlerindeki kaotik ısıltıya tutsak olmuş bir kere. İktidarının gücüyle sarhoş, şefkatle perişan ve şehvetle kavruluyor. Sonunda, arzularının baş döndürücü gelgitinden türeyen olağanüstü zevk haline kaptırıp kendini, Kadir-i Mutlak Anne'nin karabasanına dönüşüyor ve yaşam hakkını askıya alıp, kesiyor Çağlar'ın nefesini; ölümün kıyısına götürüp getiriyor, babayı boğuyor, evi yakıyor, alaşağı ediyor hukuku bütünüyle.